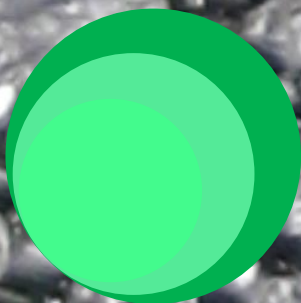

RŮST DO PLNOSTI

RŮST DO PLNOSTI

JOSEF KNOFLÍČEK

Jazyková a textová korektura

Jiřina Michalová

Armáda spásy na Slovensku
2017

Z toho důvodu klekám na kolena před Otcem našeho Pána Ježíše Krista, po němž má své jméno každá rodina v nebesích i na zemi, aby vás podle bohatství své slávy posílil mocí skrze svého Ducha na vnitřním člověku, aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích a abyste byli zakořeněni a založeni v lásce, a tak abyste byli se všemi svatými schopni pochopit, jaká to šíře a délka a výše a hloubka, a poznat Kristovu lásku, která převyšuje poznání, a tak byli naplněni až do vší plnosti Boží.

Tomu pak, kdo je mocen podle síly, kterou působí v nás, učinit daleko více nade všechno, co žádáme nebo co si můžeme pomyslet, jemu buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všechna pokolení věčnosti věků.

*Druhá modlitba apoštola Pavla za Efeské
(Efeským, třetí kapitola)*

OVOCE DUCHA

ÚVOD

Jako křesťané se často pohybujeme od jednoho mantinelu k druhému. Přitom se nám často stává, že se dostaneme až za hranici našeho „hřiště“. Tedy dostáváme se mimo to, co nás vyučuje Bible, mimo příklady Ježíše Krista a vedení Ducha svatého. Stává se to tehdy, když nerozeznáme pravdu o tom, co se s námi stalo, když jsme uvěřili. Na jedné straně vnímáme, že jsme svobodni od hříchu, na druhé zase stále vidíme naši hříšnost a neschopnost se vymanit ze špatných věcí. Pak si dokážeme vymyslet ta nejdivočejší zdůvodnění, proč tomu tak je. Některá rozvedeme do nových a falešných učeních, která sice „nějak“ zdůvodní naši neschopnost, ale nedokážou nás dovést do duchovní dospělosti a plnosti Boží lásky v nás.

Pokud jsem se nyní zmínil o Boží lásce, uvedu ji jako další příklad. Víím, že Boží láska je skrze Ducha svatého vylita do našich srdcí, přesto vidím, že lásku k druhým nemám. Naše křesťanství je pak pouze v rovině teorie, sezení na nedělních bohoslužbách, ale nežije v našich životech každodenním životem. Stalo se pouhou čtenou literou. Prázdným slovem. Pokrytectvím. Ve chvíli, kdy si to začnu uvědomovat,

dostávám se pod tlak. Bud' se snažím z vlastních sil žít křesťanský život a vidím, že selhávám, nebo se jen spoléhám na to, že láska, víra, pokoj, věrnost a další věci spadnou z nebe a já budu od té chvíle jednat v dokonalé lásce. Obojí je špatně. Obojí dříve nebo později vede ke zjištění, že to tak nefunguje a k depresím z tohoto zjištění, odsuzování se a ztrátě víry.

„Skutky těla jsou zřejmé, jsou to cizoložstvo, smilstvo, nečistota, bezuzdnost, modloslužba, čarování, nepřátelství, svár, žárlivost, hněvy, soupeření, rozdělení, sekty, závisti, vraždy, opilství, hýření a podobné věci. To vám předpovídám, jak jsem již dříve řekl, že ti, kdo takové věci dělají, neobdrží dědičně Boží království. (Galatským 5,19-21)

Když jsem ta slova četl na začátku své cesty křesťana, přemýšlel jsem o nich nějak takto: „To přece nemůže Pavel psát k věřícím, tak přece nemohou jednat, to jistě není napomínání věřících, ale slova k nevěřícím“. Až později jsem zjistil, že Pavel skutečně píše tato slova do církve. Když jsme začínali jezdit na Slovensko, byli jsme nadšeni z romského sboru v osadě. Po tom, co jsme sbory převzali, první mojí cestou byla cesta do osady řešit nenávist a bitku mezi lidmi v osadě. Mezi věřícími v osadě. A šlo tam až o život. Zasahovalo tam ozbrojené policejní komando a

bylo tam dva dny. Od té doby, se to čas od času opakuje a ničí zdejší sbor. Ano, Pavel to píše lidem do církve. To nejjednodušší je svést to na ďábla. Samozřejmě, že za tím stojí démonické mocnosti, ale křesťané jim dali prostor ve svých životech. Nejen dali, ale stále dávají.

Proč? Protože nepochopili, co se stalo, když uvěřili a nepochopili, jak mohou dosáhnout na plnost v Kristu Ježíši. Nevěří tomu, že mohou žít ve svatosti.

CO SE S NÁMI STALO

Ve chvíli, kdy jsme uvěřili, že Ježíš je Boží Syn, že je to náš osobní Spasitel, který vzal na kříži na sebe naše hříchy, když jsme ho vyznali ústy jako svého Pána a dali mu svůj život, pak jsme byli přeneseni ze smrti do života.

*On (Bůh) nás vysvobodil z **pravomoci temnoty a přenesl do království Syna své lásky**, v němž máme skrze jeho krev vykoupení, odpuštění hříchů. (Koloským 1,13-14)*

Jinými slovy se dá říci, že nás přenesl z moci Satana do moci Ježíše, z moci hříchu do svobody. Ve verši 13 je napsáno „z pravomoci temnoty“ (pravomoci hříchu). Hřích již nad námi nekraluje a Satan nad námi nemá pravomoc. Přesto si můžeme připadat, i když jsme již

dlouho věřícími, že tomu tak není. Naše životy jsou plné hříchu, ze kterého se nemůžeme dostat, myslíme si, že temnota nad námi kraluje.

Ne. Není tomu tak, ale musíme uvidět, co se stalo.

Ježíš o sobě hovoří jako o vinném kmeni:

„Já jsem ta pravá vinná réva a můj Otec je hospodář.... Já jsem ta vinná réva, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic.“ (Jan 15. kapitola)

Pavel pak píše toto: ... je-li kořen svatý, jsou svaté i větve. Jestliže však některé větve byly vylomeny a ty, planá oliva, jsi byl naroubován na jejich místo a stal ses účastníkem kořene i tučnosti olivy, nevynášej se nad ty větve! Jestliže se vynášíš, nezapomeň, že ty neneseš kořen, nýbrž kořen tebe. (Římanům 11,16-18) Jsou tady dva kořeny. Dva kmeny. Jeden hříšný k smrti, druhý spravedlivý k životu.

První kořen z Adama:

Proto jako skrze jednoho člověka vešel do světa hřích a skrze hřích smrt, tak se také smrt rozšířila na všechny lidi, protože všichni zhřešili. (Římanům 5,12)

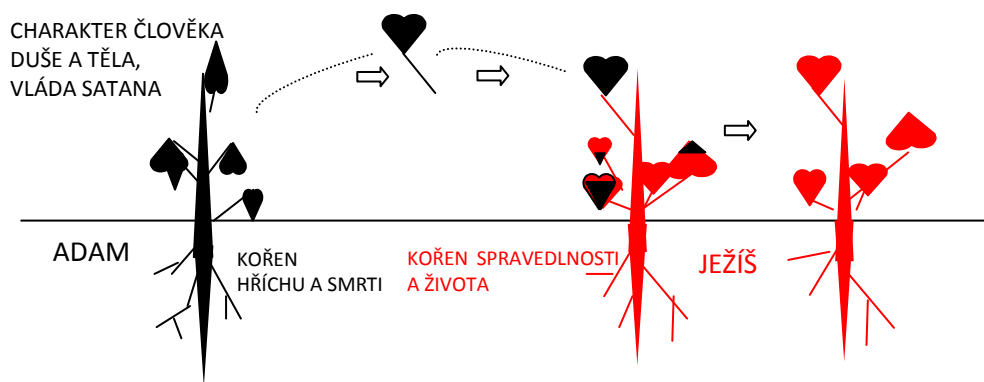
Druhý kořen:

Jestliže proviněním jednoho člověka mnozí zemřeli, mnohem více se na mnohé rozhojnila Boží milost a

dar spravedlnosti v milosti toho jednoho člověka, Ježíše Krista. (Římanům 5,17)

A tak tedy: "jako skrze provinění jednoho člověka přišlo na všechny lidi odsouzení, tak i skrze spravedlivý čin jednoho člověka přišlo na všechny lidi ospravedlnění k životu." (Římanům 5,18)

My jsme vyrostli na kmeni, který vyrůstá z kořene hříchu a smrti (Adam). Pak jsme byli ustřiženi z tohoto kmene a naroubováni (přeneseni) na kořen spravedlnosti, na kmen života (Ježíš). Byli jsme naroubováni, to NEznamená, že jsme byli ihned proměněni do podoby stejného kmene.

Obrázek to znázorňuje. Jsme již osvobozeni od smrti a moci hříchu. Jsme přeneseni pod jinou pravomoc. Satan na nás nemá právo, ale ještě sebou neseme

starou přirozenost - starý charakter. Potřebujeme se zbavovat, odkládat, starého člověka a místo něho přijímat Boží charakter. To se děje skrze Ducha svatého v nás. Pavel to nazývá ovocem Ducha. Znamená to růst do Božího charakteru. Bez Ducha svatého nemůžeme dorůst, protože to je ON v nás, co roste. Ovšem bez toho, abychom přiložili „ruku k dílu“, to také nejde. Naše účast je v každodenním rozhodování se pro poslušnost Duchu svatému, který nás přivádí do situací, ve kterých si můžeme trénovat naslouchání a poslušnost, skrze kterou On může růst v nás. Poslušnosti se musíme učit. Nespadne nám sama od sebe. Tak jako víra se dá trénovat (učit se v ní chodit), tak i poslušnosti se musíme učit. Ať je nám v tom příkladem náš Pán Ježíš Kristus, který když byl tady na zemi v těle, se jí také musel učit. V listě Židům v páté kapitole je napsáno: „Ačkoli to byl Syn, naučil se poslušnosti tím, co vytrpěl“. Ježíš nepřišel z nebe naprogramovaný k poslušnosti, ale vše tady na zemi musel prožít. Poprvé prožít a situace a utrpení ho vyučily poslušnosti. Ve stejné kapitole se o tom píše: „On ve dnech svého pozemského života s hlasitým křikem a slzami obětoval modlitby a úpěnlivé prosby tomu, který byl mocen ho zachránit ze smrti, a byl vyslyšen pro svou bohabojnost.“ Dvanáctiletý Ježíš byl poslušný rodičům a postupně se stával moudřejším a dokonce milejším Bohu. (Lukáš 2,51-52) Nebyl moudrý a milý ihned, ale stával se jím

během života a rostl v tom. Učil se. Připravoval se. Byl připravovaný.

O co více to musíme dělat my. Pavel nás vyzývá k růstu do plnosti.

K přemýšlení i povzbuzení:

Jistě všichni známe podobenství o rozsévači, který rozsel zrno na cestu, do křoví, na skálu a nakonec do dobré půdy.

Zažil jsem sám sebe, jak se stále přirovnávám k té půdě, ve které zrno nemohlo vyrůst. Až po mnoha letech jsem pochopil, že to tak nebylo. Bylo zaseto do dobré půdy, jinak bych nemohl obstát do dnešního dne. Bylo zaseto do připravené půdy, kdy mé srdce mohlo uvěřit.

Rád bych tě povzbudil, již to, že čteš tuto knihu, že jsi uvěřil a dál hledáš cestu, znamená, že jsi dobrou půdou, do které bylo zaseto. Ted' jde jen o to, jakou úrodu ponese zrno, které z té půdy vzejde.

PROČ TO NEFUNGUJE

V předchozích částech jsme si již na tuto otázku vlastně odpověděli. Jde především o to, že často očekáváme změny okamžitě a bez námahy. Nebo bez nějakého těžšího rozhodnutí a obětí.

1. *Beze změn – nerosteme*

a) *Nemáme poznání (Př 19,2, 2Pe1,5-6, Př 17,27, Př 1,29).*

b) *Nedůvěra v Boží slovo - neposlušnost,
nevíra
(Marek 16,11-14, Lukáš 8,12)*

c) *-Nevládneme našim pudům, emocím a vůli.
Ony vládnou nám.*

*Máme vysoké nároky na své okolí (na lidi,
ale nejen na ně).*

Nedokážeme dodržovat svá slova.

*Své názory měníme, jak nám to vyhovuje (a
s tím i lidi, víru, ...).*

*Nedá se na nás spolehnout a také i my
nikomu nedůvěřujeme.*

*Nedokáže mít úctu k jiným, vážit si jich a
prokazovat laskavost, stojí nás to příliš.*

*Pro sobectví, pro naši nevěrnost, vysoké
nároky na lid, nejsme schopni být těmi,
kteří jsou dobrotiví.*

*Nedokážeme čekat, nedokážeme se
dlouhodobě věnovat jedné věci, nevzdávat
to, když to nejde.*

*Chceme a očekáváme od Boha všechno
hned.*

To vše nám pak nepřináší ani pokoj ani radost, naopak místo lásky prožíváme deprese a snažíme se najít všude viníka našeho stavu.

Hledáme ho u lidí a nakonec skončíme u obviňování Boha.

Vyjmenujme si, proč se to nedaří u nás.

2. Růst

a) Duch svatý nás uvádí do veškeré pravdy (1.Kor 8,3, Jan 16,13, Jan 14,26).

b) Důvěra a poslušnost Božímu slovu.

c) Podřizujeme sami sebe pod moc Ducha – růst ovoce Ducha.

DUCH SVATÝ

O Duchu svatém, by bylo potřeba samostatné vyučování. Ted' si tady jen potřebujeme připomenout základní věci:

1. Duch svatý je Bůh. Je to třetí osoba Boží Trojice.

2. Je rovnocenný ve své moci a slávě s Otcem a Synem.

3. Byl nám poslán jako rovnocenný zástupce za Ježíše, který je po pravici Boží.

4. *Bez jeho přítomnosti v životě křesťana, se takový život stává těžkým, nemožným dosáhnout na plnost Boží lásky v nás, život se dostává pod zákonictví.*
5. *Přišel, aby:
nás vyučil všemu,
nám připomněl, co říkal Ježíš (co jsme četli v Písmu),
nás potěšil,
nás posilnil,
nás povzbudil,
nás dovedl do plnosti lásky Kristovy (dorostlo jeho ovoce v nás),
nám dal duchovní dary (projevy),
nás vedl od vítězství k vítězství,
aby nás vzkřísil k životu.*
6. *Skrze Ducha svatého Bůh přebývá v nás a my v něm.*
7. *Skrze něho máme vše konat („ne mocí a silou, ale mým Duchem...“).*

OVOCE DUCHA

Ve svém životě jsem měl možnost potkat několik umělců. Hudebníky, zpěváky, herce i malíře. Mnozí z nich měli obrovský talent. Ne však všichni z nich i

přes tento talent dosáhli úspěchu. Měli sice obrovský dar od Boha, ale to bylo všechno. Samotný dar nestačil. Ti, kteří uspěli a dnes jsou známými umělci, zjistili, že potřebují mimo svého daru rozvíjet mnoho jiných schopností, aby mohli svůj dar plně využít.

Jako příklad uvedu zpěváky. Zpěvákům došlo, že jim hlas nestačí a potřebují znát noty, aby mohli zpívat z not, dál školit svůj hlas, aby ho mohli využít naplno. Naučit se pohybovat a vystupovat na jevišti, možná i tančit... Mnozí se po několika letech zpívání rozhodli začít studovat konzervatoř. Ti dnes sklízají ovoce ze své snahy. Mohli by říci, že rozvinuli na maximum svůj dar, který jim byl daný. Přesto na sobě stále pracují a zdokonalují se.

Pokud jsme uvěřili, pak jsme dostali jeden z největších darů, jaký člověk může dostat. Dar Ducha svatého. Bůh se rozhodl dát sám sebe člověku. Vložit ho do jeho nitra. Vložil ho, aby naplnil své zaslíbení, že nás přivede do podoby svého syna Ježíše Krista. Někdy si myslíme, že obdržáním Ducha svatého se okamžitě změníme. Budeme okamžitě milovat lidi a dokonce i své nepřátele, přestaneme lhát, podvádět, budeme trpěliví a dokážeme se ovládat. Po čase zjistíme, že se nic takového nestalo, nebo jen na chvíli. S tímto poznáním přichází často i zklamání ze vztahu s Bohem. Očekávali jsme, že se změníme jako mávnutím kouzelného proutku.

Bůh nás chce proměnit do podoby (charakteru) Ježíše, ale dělá to uvnitř nás. Duch svatý začal s naší

proměnou a apoštol Pavel to přirovnává k růstu ovoce. To je proces.

Dostali jsme vše, co potřebujeme ke zbožnému životu, ale musí v nás mnohé z těch věcí a charakterových vlastností dorůst. To chce čas a spolupráci s Duchem svatým. Musí v nás umřít naše síla a touha po tom, zvládnou vše vlastní silou a rozumem. Potřebujeme se naučit dávat prostor Duchu svatému. To vše nás Duch vyučuje skrze nejrůznější situace, skrze setkání s lidmi, kteří jsou nám příjemní, ale častěji nepříjemní, abychom se mohli vyučit trpělivosti, sebeovládání, mírnosti, laskavosti, dobrotivosti a věrnosti. To všechno patří do charakteru Ježíše Krista. Musíme to vše prožít, aby se v nás začaly uskutečňovat změny. Aby se naše já menšilo a mohl dostat prostor Duch svatý.

Možná si často uvědomuješ, jak jsi na tom špatně. Pak věř, že je to nejlepší cesta k tomu, jak dát prostor pro práci Ducha svatého v tvém životě.

O ovoci Ducha čteme v Listě Galatským v páté kapitole v 22. a 23. verši: „Ovocem Ducha je však láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost, sebeovládání.“ Často zůstaneme stát u lásky, radosti a pokoje. Prosíme, aby láska, radost a pokoj přišly do našich životů a byly více a více znatelné. Přitom si neuvědomujeme, že jejich růst v našich životech záleží také na růstu ostatního ovoce – trpělivosti, laskavosti, dobrotě, věrnosti, mírnosti, sebeovládání. Růst těchto vlastností nám

přináší také pokoj, radost a dohromady tvoří plnost lásky (1. Korintským 13,4-7).

Neprosme proto o to, co již máme, ale nechme to růst v nás. Zaměřme se na to a udělejme tomu prostor v našem životě.

Pojďme se na tyto vlastnosti podívat. Slova apoštola Petra mě inspirovala k tomu, abychom začali odzadu a postupně nechávali růst jedno ovoce za druhým (2. Petrova 1,4-10). Věřím, že to je vedení Ducha a přeji nám všem Boží proměnu ve všech oblastech tak, aby se mohl v našich životech zrcadlit věrný obraz Ježíše Krista.

1. SEBEOVLÁDÁNÍ (ZDRŽENLIVOST)

Ovocem Ducha je pak láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost, sebeovládání. (Galatským 5,22)

Sebeovládání hovoří jasně o tom, kdo mne má ovládat.

Ovládám sám sebe.

Bez sebeovládání nejsme schopni nikomu prokazovat lásku. Ovládání se (být zdrženlivý B21 i SLB) je prvotním stavebním kamenem při budování vztahu lásky.

Nemůžeme za někým přijít údajně s láskou a přitom se nedokázat ovládat. Nebýt zdrženliví. Nejde to ani v osobním životě. Nejde to ani ve službě Pánu. Proč? Téměř každý den se setkávám právě s křesťany, kteří nedokážou ovládat své emoce, své pudy, svou vůli. Výsledkem jsou neustálé roztržky a hádky, boje, život v hříchu. Pak přestanou chodit do církve, protože se stydí. Modlí se za lásku, někteří dokonce již vše položili. Vzdali to. Přitom by stačilo zvládat-ovládnout své emoce na začátku konfliktu. Stačilo by být zdrženlivý, když mi někdo řekne, co se mi nelíbí, nebo co mě uráží a zraňuje. Když pomlouvá mě, mé děti apod.

Nejde jen o útoky na nás. Kolik lidí by neodešlo z církve, kdybychom byli zdrženliví a v určité chvíli mlčeli, ovládli svůj hněv a slova.

Kolik zraněných lidí by v církvích ubylo, kdybychom se zdrželi komentářů k jejich službě, k jejich životům, k jejich rodinám. Často, místo abychom se začali modlit, mluvíme, hněváme se, zlořečíme.

Kolik manželství by bylo šťastnějších místo rozvodu. To je výsledek naší neschopnosti ovládat sami sebe. Neschopnosti být zdrženliví.

Máme dokonce tu drzost, že naši neschopnost ovládnout naše emoce, pudy a vůli svedeme na vedení Duchem.

Duch svatý nás nejdříve ze všeho chce vést k tomu, abychom byli svobodní. To neznamená, že si budeme

dělat, co chceme, a projevovat se, jak chceme. Jak se chce naší duši, emocím a pudům.

Naopak. Svoboda spočívá v tom, že je dokážeme vědomě a cíleně ovládat. Zadržet je, když by měly škodit lidem, nám a Božímu království. Cíleně je podřídit nám. Pokud mluvíme o ovoci Ducha svatého v nás, pak je to vědomé podřízení pod Ducha v nás. Pod moc Krista. To nás dělá svobodnými. Pak nás již neovládají emoce a pudy, ale my sami je dokážeme vědomě zkrotit. Není nic špatného na emocích a pudech, pokud jsou pod kontrolou ducha. Pokud nám nevládnou. Jsou to právě emoce a pudy, které ďábel používá nejčastěji k tomu, aby nás svedl. Skrze ně nás nejčastěji ničí, svádí, trápí a uvádí do otroctví. Pokud v nás vyrostе ovoce sebeovládání, pak jsme mu vytrhli z rukou mocnou zbraň, kterou nás mohl ovládat. S tím přichází do našeho života i svoboda.

Jak v nás může vyrůst ovoce sebeovládání?

- Je to ovoce Ducha svatého. To znamená, že musím přijmout do svého života Ducha svatého. Pokud jsem uvěřil v Ježíše Krista a upřímně jsem ho učinil Pánem svého života (dávám ti svůj život, Ježíši), pak potřebuji pozvat do svého života i Ducha svatého. (Přijď Duchu svatý a staň se mou součástí, buď součástí mne samotného a ved' mne.) Duch*

svatý je osoba. Osoba Boží Trojice. Skrze něho pak v nás přebývá Bůh. (Jan 14,16-17,26).

- *Duch svatý uvádí do pravdy (Jan 16,13). Potřebuješ uvidět pravdu. Vidět, jak jsi ovládán a zotročován svými emocemi a pudy, svou duší, místo abys ovládal ty je. Pokud nad nimi nebude vládnout Duch společně s tebou, rád se vlády ujme ďábel.*
- *Pokud poznáš pravdu, volej k Ježíši o pomoc. Řekni Duchu svatému, aby ti pomohl se změnit v této oblasti. On ti bude vždy připomínat v těchto situacích, že máš poručit ve Jménu Ježíš svým emocím a pudům, aby se podřídily (Duchu) a nepanovaly nad tebou.*
- *Když se ráno modlíš, podřizuj své emoce, pudy, vůli pod moc Ducha svatého. Přikaž jim, aby po celý den byly podřízeny a nepřebíraly nad tebou vládu.*

Někdy uvidíš výsledky hned. Jindy to bude trvat i týdny a měsíce, ale vytrvej. Než se ovoce ukáže, musí být pupen, květ, ...

Duch svatý tě bude přivádět do situací, ve kterých můžeš zjišťovat, jak dalece již toto ovoce v tobě dozrává.

Příklad:

Představme si, že máme dar uzdravování. Bratr si zlomí ruku a my se modlíme a ruka sroste. Posléze dojde k nějaké rozepři a já, protože se nedokážu ovládat, mu v hádce zlámu ruku druhou. K čemu je pak dar uzdravování?

2. MÍRNOST (KROTKOST)

Ovocem Ducha je pak láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost, sebeovládání. (Galatským 5,22)

Mírnost. Být mírný. Co to slovo vlastně znamená? Asi si význam spíše spojujeme se slovem pokoj (mír-mírný), ale nesouvisí spolu. Kdyby ano, pak by Pavel v 22. verši nepsal o pokoji a dále o mírnosti.

Kde používáme toto slovo: mírné podnebí, mírný svah, mírný kopec, mírná námaha, mírné domlouvání, mírná povaha, mírný člověk. V jiných překladech (SK) je použito slovo krotký. Mohu použít příměr krotký kůň. Krotký kůň neklade vysoké nároky na svého jezdce ani na ošetřovatele.

Na krotkém koni mohou jezdit i velmi postižení lidé. Začátečníci. Krotký kůň neshodí svého jezdce. Nedávno jsme posadili na takového koně i našeho pětiletého vnuka, který tak poprvé seděl na koni (velkém a dospělém) a projel se na něm. Nikdo z nás ho nemusel držet, protože kůň byl krotký. Čím méně krotký kůň, tím větší nároky klade na jezdce a na své okolí. Nikdy bych nesvěřil svého vnuka koni, který by v sobě skrýval nevybuchlou sopku – divokost. (Někdy ukrývá naše sebeovládání naši divokost před pohledy jiných. Krotkost, nebo mírnost, nic za sebeovládáním neskrývá. Ona je krotká.)

Tak je to i s člověkem. Člověk, který není krotký, mírný, potřebuje vedle sebe lidi, kteří jsou silnější než on. Velmi silné a zralé osobnosti. Slabší osobnosti dokáže "převálcovat". Vedle takového člověka je život v neustálém nebezpečí, plný zvratů a obav z toho, co takový člověk udělá. Naopak je to u krotkého, mírného člověka. Vedle mírného člověka se dobře žije, dobře slouží. Vztahy s ním nejsou náročné. Dokáže ovládat své emoce, pudy, vůli. Nejsou to vztahy, při kterých bychom museli náhle zdolávat strmé skály, nebo vzápětí slézat hluboké propasti. Náročnost soužití je mírně nahoru, mírně dolů. Vedle takového člověka se můžeme cítit bezpečně, s jistotou jít vedle něho dál. Nemusíme se obávat velkých zvratů.

Mírnost přichází během zvládnání a zrání našeho sebeovládání. Sama zdrženlivost a sebeovládání však pro mírnost nestačí, i když se bez nich neobejde.

Aby lidé mohli jít vedle nás, mít s námi vztah, potřebujeme být vůči nim nenároční. Nepožadovat po nich dokonalost. Velmi často se stává, že na druhé máme vyšší nároky, než je máme sami na sebe nebo členy své rodiny. Potřebujeme mít „mírný práh náročnosti“ vůči jiným. Přitom s nimi můžeme stále stoupat a oni si to ani neuvědomí. Mám na mysli jak vztahy, tak službu.

Mírnost nám umožňuje přijímat člověka takového, jakým je. Bez podmínek.

Mírnost jako ovoce Ducha v nás a lidi kolem zvelebujeme (Žalm 18,36), dokáže zastavit velké hříchy (Kazatel 10,4). Mírnost je potřeba při napomínání se (Galatským 6,1) a je důležitá pro vzájemné snášení se v lásce (Efeským 4,2).

Někdy jsme velmi nároční sami na sebe a pak se stále jen odsuzujeme. I sebe musíme přijímat takovými, jakými jsme.

Mírnost je spíše spojena s nízkou mírou.

S vědomím, že i já jsem jen nedokonalý a hříšný člověk, který stojí jen díky Boží milosti. Potřebujeme se naučit rozlišovat správnou míru, odpovídající chybujiícímu člověku a okolnostem, ve kterých se

nachází (ale také i my). A to jak ve službě, doma při výchově, v práci. Všude, kde se momentálně pohybujeme. Potřebujeme vědět a mít v sobě prožité, že naše mírnost má vést ostatní (a také nás) k jejich zvelebení a ne k jejich odsouzení. Bez mírnosti, se nedokážeme podřizovat jeden druhému (Efeským 5,21).

Pojďme ještě kousek hlouběji:

Kdo pohrdá svým bližním, hřeší,... (Příslaví 14,21)
Aby rostlo ovoce mírnosti, musí Bůh jednat s naší pýchou. Jinak řečeno, ovoce mírnosti je obraz vítězství nad naší pýchou. Nakolik roste mírnost, natolik se umenšuje naše pýcha. Je to také dlouhodobý proces, protože v této oblasti lehce podléháme nastraženým pastem od zlého. Vždy nás nachytá na to, jak jsme v něčem lepší než druzí. Můžeme být na to pyšní. Pak se na druhé začneme dívat svrchu. Není to jenom o službě, schopnostech, obdarování, ale například o dětech, jak prospívají ve škole na rozdíl od dětí mých sourozenců, jak skvěle se chovají na rozdíl od dětí pastora apod.

O Mojžíši je napsané, že byl nejtišším člověkem na světě. To neznamená, že nemluvil, ale znamená to, že byl mírný, pokorný. Mírnost nás uvádí do pokorného života.

Dokážeme se modlit: „Bože ať jsem pokorný. Bože stvoř mi pokorné srdce“ a podobně, ale neuvědomujeme si, že opět to Bůh neudělá tím, že

nám sešle z nebe balíček pokory, ale začne nás stavět do situací, ve kterých si uvědomíme svoji pýchu. (Duch svatý nás usvědčí z pyšného jednání. Bez něho by naše pýcha bránila takovému poznání. Pyšný nemůže bez Božího usvědčení poznat, že je pyšný.) Skrze tyto situace, které se mnohdy zdají trápením, může růst ovoce mírnosti. Pokora.

Jak nechat růst ovoce Ducha mírnosti v našem životě?

- 1. Musíme si uvědomit, že **vše co mám, není ze mne, ale z milosti Boží** (intelligence, která mi umožnila vystudovat, píle, která mi umožnila dělat kariéru, zručnost, která mne živí a kterou mnozí obdivují, štědrost, moudrost, poslušnost a pokojný život mých dětí atd., ale i tvá svatost, služba, chápání Slova, tvá víra, duchovní dary i růst je jen z Boží milosti). 1.Korintským 4,7, Jakub 1,17, Filipským 2,13.*
- 2. Děkuj mu za to. Vyznej pak jako hřích, že ses tím povyšoval nad jiné. Že jsi o sobě smýšlel díky tomu příliš vysoko.
Požádej Ducha svatého, aby tě naučil používat schopnosti a dary, které ti dal tak, abys je nedával na obdiv, ale mohl jimi sloužit skrytě a účinně.*

3. *Potřebujeme skrze Ducha svatého uvidět pravdivý stav: Jaká je míra tvého soudu bratří, sester a ostatních lidí kolem tebe (nezapomeň, že jakou měrou soudíš, takovou měrou budeš souzen). Vysoká míra svědčí o tom, že si sebe ceníš příliš vysoko, to vede k pýše.*

Požádej Ducha svatého, aby tě usvědčil z takového jednání. Konkrétně ohledně situací a lidí. Napiš si to, z čeho tě usvědčí.

Vyznej to jako hřích (konkrétní věci, které jsi napsal), požádej o odpuštění. Požádej Ducha svatého, aby tě vždy hned napomenul, když tak budeš jednat, a dal ti sílu opustit takové jednání.

Praktická rada: Když ti to Duch svatý připomene, můžeš ve Jménu Ježíš přikázat své mysli a duši, aby se nezabývala posuzováním a soudy. Začni žehnat a zaobírat se něčím jiným například čtením Písma, chválou apod.

4. *Potřebuješ prožít, co znamená Pavlovo: "napomínám vás skrze tichost a mírnost Kristovu" (2. Korintským 10,1). Nebýt této Kristovy mírnosti, nikdo z nás by neprožil spasení. Požádej Ducha svatého, aby ti dal poznat a hlavně prožít, co znamená "mírnost Kristova".*

Napiš si příklady, kdy jsi měl vysoké požadavky na lidi kolem sebe, které tě pak vedly k jejich souzení. Požádej Ducha svatého (také ho to nech dělat), aby tě usvědčoval z toho, kdy budeš stavět laťku "správnosti" a posuzování příliš vysoko. Jak vůči druhým, tak také vůči sobě. Udělej pokání.

Když se ráno modlíš, poruč své mysli, aby po celý den smýšlela o lidech v Duchu mírnosti. Dělej to dlouhodobě.

Pamatuj, že vždy, když budeš mít na lidi vyšší nároky, než jsou schopni naplnit, můžeš je dovést pod prokletí zákona tím, že je budeš nutit, aby je naplnili z lidské síly. Lidé (věřící) rostou kolem tebe milosti Boží a skrze jednání Ducha svatého. TO PLATÍ I PRO TEBE A TVŮJ POHLED NA SEBE!

K přemýšlení:

Jak může sebeovládání urychlit růst mírnosti v mém životě a vést k pokoře?

3. VĚRNOST

Ovocem Ducha je pak láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost, sebeovládání. (Galatským 5,22)

Věrnost.

Věrná láska. Jaká by to byla láska, kdyby nestála na věrnosti.

Věrný je Bůh. To je v mnoha verších Písma. Vybral jsem tři: "On je Bůh věrný a není v něm špatnost, je spravedlivý a přímý." (De 31,4) "Nezachvátilo vás jiné pokušení než lidské: věrný je však Bůh, který vás nenechá zakusit více, než snesete, ale se zkouškou dá i východisko, abyste ji mohli snést." (1. Korintským 10,13) „A sám Bůh pokoje kéž vás cele posvěť a celého vašeho ducha i duši i tělo kéž zachová bez poskvrny až k příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolává: on to také učiní.“ (1. Tesalonickým 5,23-24)

Vybral jsem je proto, abychom si uvědomili Boží věrnost k nám lidem. Věrnost Ježíše Krista. Bůh vždy splní svůj slib. To, co zaslíbil, to dodrží a to se stane. Přestože lidé neustále zrazovali a zrazují Boha, on zůstal věrný svému zaslíbení a poslal Syna na zem a následně na kříž. Přestože si lidé stále chtěli dělat a dělají věci po svém a bez Boha, on zůstal věrný a poslal na zem Ducha svatého. Přestože je naše

srdce zlé, On nám chce dát srdce nové. Ne z kamene, ale masité – Boží, věrné.

"Jsme-li nevěrní, on zůstává věrný, neboť nemůže zapřít sám sebe." (2. Timoteovi 2,13)

V čem spočívá věrnost? Ve stálosti. V pevnosti. V dodržení slova a slibů. Pokud je člověk v něčem věrný, je v tom na něho spolehnutí. Pokud o někom mluvím jako o věrném příteli, znamená to, že se na něho mohu spolehnout.

Nejednou jsem byl svědkem rozhovorů, kdy jeden bratr říkal ano a vzápětí, když přišel někdo další, hovořil o stejné věci ne. Toto není věrnost. Toto není spolehlivost. U takového člověka se mohu spolehnout jen na jediné, že se spolehnout na něho nemohu. Nebo jak dokážeme překrucovat svá slova, když vidíme, že posluchači se moc nelíbí, nebo s nimi nesouhlasí. Jsme jak korouhev na věži, která ukazuje, jak fouká vítr. O takových lidech se říkalo: kam vítr, tam plášť. Myslím si, že s věrností má mnoho z nás značné problémy. Pokud nedokážeme být věrní, není na nás spolehnutí. Jaká je to láska, když se nemohu na toho, kdo říká, že mne miluje, spolehnout. Naše nevěrnost ubírá věrohodnost všemu, co říkáme. Každému našemu slovu. Zkusme mluvit a zvěstovat lidem Boží království, evangelium o Ježíši Kristu, když o mně ví, že na moje slova se nemohou spolehnout. Uvěří mým slovům? Věrnost nás sceluje. Činí nás věrohodným.

Spolehlivým. Důvěryhodným. Věrnost nám pomáhá být těmi, kteří slovo nejen slyší, ale také plní.

Věrnost k druhým. Naše věrnost nehodí lidi přes palubu, když se nám to hodí. Věrnost je provází i v nesnázích, neodvrací se od nich, když mají z ostudy kabát a jsou vláčeni bahnem. Nepřisazuje si, když všichni křičí a hází špínu, ale zůstává pevně za člověkem stát. Takový člověk ví, že nás najde za svými zády, když se bude potřebovat opřít. Budeme tam, neuhneme, protože jsme věrní. Naše věrnost pomáhá lidem znovu se postavit na nohy a jít dál za Kristem.

Na věrnost se dá spolehnout jako na Boží slovo. Věrnost není schopna zapřít sama sebe. Zapřít kým jsme, zapřít komu patříme, zapřít to, o co se opíráme a na čem (na kom) stojí náš život. Věrnost není schopná zapřít Krista. Věrnost činí z našeho ano - ano a z našeho ne - ne.

Co s naší nevěrností? S nevěrným srdcem? Bůh nám chce stvořit Duchem svatým nové srdce. Jak Bůh tvoří nové srdce? Vyndá naše staré a vloží tam nové? Ne. Víme, že se nejedná o orgán v těle, ale o naši podstatu, o našeho vnitřního člověka. Je to souhrn charakteru, svědomí apod. Obrazně se dá říct, že nám Bůh odstraní staré okorálé, kamenné srdce (charakter, svědomí...). Dá nám nové masité. V praxi to znamená, že Duch svatý začne jednat s naším

charakterem. Začne měnit našeho vnitřního člověka. Duch svatý nás začne vychovávat a vést do věrnosti. Krok za krokem. Začne například tím, že nám ukáže náš nevěrný a obojaký obraz. Také do nás vloží touhu po změně. Začneme s jeho pomocí stát na svém slovu, i kdybychom měli tratit. Zjistíme, že se musíme předem ujistit, zda můžeme splnit to, co slíbíme, na co dáme své slovo. Krok za krokem jsme vyučováni věrnosti a náš vnitřní člověk se stává věrnějším a věrnějším, pevnějším a věrohodnějším. Naše srdce dostává novou podobu. Z nevěrného srdce se stává srdce věrné.

- *Duchu svatý ukaž mi můj obraz. Ukaž mi jak nevěrné je moje srdce.*
- *Odpusť hřích mého nevěrného srdce a vlož do mne touhu po věrnosti.*
- *Ved' mne, prosím, každý den a usvědčuj mne, když začnu jednat nevěrně. Prosím, podrž mne a posilni v takových chvílích, abych mohl zůstat věrným a věrně jednat.*

Potřebujeme neustále mít nad sebou kontrolu Ducha svatého. Potřebujeme se mu podvolit a radovat se z toho, když nás usvědčuje. Nedělá to proto, aby nás srazil, ponížil, ale abychom mohli růst do podoby Ježíše Krista a do plnosti jeho lásky. A to je přece k radosti.

4. DOBROTA

Ovocem Ducha je pak láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost, sebeovládání. (Galatským 5,22)

Pokud bychom mohli sebeovládání, mírnost, a věrnost nazvat základními stavebními kameny lásky, pak dobrota je chutí lásky. Často toužíme po lásce druhých, protože potřebujeme zakoušet něčí dobré srdce. Dobrotu vůči nám. Pokud ochutnáme Boží dobrotu, pak nechceme nic jiného, budeme chtít zůstat u tohoto plného Božího "stolu" dobrých věcí.

Dobrota neznamená, že jsem dobrý, skvělý, super, výtečný, jedinečný, dokonalý. To je jenom Bůh. Dobrota je projev dobrých skutků. Láska, aby byla láskou, obsahuje tyto dobré skutky.

"Neboť Bůh tak **miluje (láska)** svět", že **dal (skutek)** svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, **nezahynul (dobré pro lidi)**, ale měl **život věčný (dobré pro lidi)**. Bůh v Synu učinil dobrý skutek pro lidi a tak zjevil-projevil svou lásku k lidem. (Efeským 2) Oběť Ježíše Krista je zjevením Boží dobroty.

"...a nevíš, že Boží dobrota tě vede k pokání?" (Římanům 2,4) Bůh ve své dobrotě dal Syna, aby přivedl hříšné, zlé a nevděčné lidi k sobě, aby změnil jejich úděl v dobré, aby proměnil tvrdé a okoralé

v čisté a plné života. Boží dobrota přivádí člověka do Božího království.

*Plnost lásky Kristovy v nás se zjevuje skrze naše jednání. Bůh sám předem připravil pro nás dobré skutky, které chce, abychom vykonali, abychom **v nich žili** (Efeským 2,10).*

Věřím, že až budeme stát tváří v tvář, budeme vydávat počet z toho, jestli naše skutky byly dobré, připravené Bohem, nebo jen ty naše. Jestli jsme voněli Boží vůní, vůní Kristovou k životu, nebo místo dobroty jsme byli octem a pískem mezi zuby. Potřebujeme si uvědomit, že dobrota je ovoce Ducha svatého – je to Boží, proto se jedná o Boží dobrotu v nás, tedy i o jeho skutky skrze nás a v nás. Sami o sobě nejsme schopni dělat skutečné a ryzí dobré skutky. Naše jsou vždy ovlivněny naším sobectvím, našimi emocemi, přestože mohou na první pohled vypadat dobře, jsou veskrze zlé, protože vychází ze zlého základu. Sobeckého JÁ.

Čím více roste v našich životech ovoce sebeovládání, mírnosti a věrnosti, tím více se umenšuje naše já a dáváme prostor pro vůli Boží. Pro to, abychom byli schopni vidět, slyšet a především vykonat a žít dobré skutky, které pro nás Bůh připravil. A o to více jsme připraveni být nástrojem Boží lásky v nás.

- *Ježíši, odpusť mi, že jsem se více snažil prosadit sebe a dělat své skutky, že jsem nehledal u tebe, co mám dělat.*

- *Prosím, Otče, abych mohl vcházet do tebou připravených dobrých skutků. Prosím o to, abych žádný z nich neminul. Prosím, zavři dveře tak, abych je neotevřel, pokud budu chtít dělat věci ze sebe, a otevírej mi ty, do kterých chceš, abych vešel.*
- *Duchu svatý, prosím, ved' mě po tvých stezkách, po místech a do situací, ve kterých se má zjevit skrze mne Boží dobrota. Bud' ten, kdo mne bude upozorňovat a uvádět do pravdy ohledně mých skutků. Kdo mne bude napomínat a povzbuzovat, když budu v této oblasti upadat.*

5. LASKAVOST

Ovocem Ducha je pak láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost, sebeovládání. (Galatským 5,22)

Když jsem dobrotu přirovnal k chuti lásky, tak laskavost mohu přirovnat k vůni. Je jako vůně květů, která na kilometry daleko láká včely, aby si braly z jejich nabídnutého požehnání. K věřícím, u kterých roste ovoce laskavosti, jsou lidé přitahováni. Jen tak.

Je jim příjemné být s někým, kdo je k nim a k okolí laskavý. Proč? Laskavost není vyjádřena úlisnými slovy, jemným slovíčkařením, pochlebováním, jak si někteří myslí a jednají, ale ušlechtilou náklonností a úctou k druhým. Laskavost je projevem přízně vůči někomu. Lidé si vedle laskavých lidí připadají lepší, vzácnější, důležitější, ale především se mnoha lidem vrací jejich důstojnost. Zvláště, když je k nám laskavý někdo, kdo má autoritu, kdo je osobností. Nic však nemůže nahradit přízeň – laskavost Boží vůči nám. Jeho milosrdenství. Bůh tím, že nám prokázal svou dobrotu v obětování Syna za NÁS, za MĚ, vůči NÁM, MNĚ prokázal svou laskavost, své milosrdenství. Svou laskavost k nám prokazuje ve svém konkrétním požehnání každému z nás v Kristu. Jeho laskavost nám vrátila důstojnost a postavení Božích dětí. Bůh nám ve své laskavosti udělil milost.

Laskavé srdce, můžeme nazvat srdcem milosrdným. Laskavost je ta, která nepočítá zlo (odpouští, nepočítá křivdy), nehledá svůj prospěch, není domýšlivá a nevychloubá se.

Laskavost je vůně lásky, pokud vychází z Ducha svatého v nás. Abychom se mohli stát laskavou Boží vůní, musíme se nechat Duchem svatým proměňovat. Nechat růst toto ovoce Ducha v nás. Bez této laskavosti je láska jen suchými skutky. Ne vždy člověk vnímá, že dobré věci, které pro něho Bůh dělá, nebo Bůh dělá přes své děti, jsou v dané

chvíli dobré a příjemné. Bývá tomu naopak. Někdy nás bolí i dobré věci a jsou nepříjemné. Právě laskavost nás dokáže přes tyto chvíle přenést. Laskavost bývá také hojivou náplastí pro takové chvíle.

Laskavé jednání mezi lidmi je ihned poznat, vidět, cítit. Ježíš říká: "Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým." (Jan 13,35)

*A Pavel nám píše: "Vroucně se navzájem milujte bratrskou láskou, v **prokazování úcty** předcházejte jeden druhého."*

- Ježíši, prosím, jednej s mým srdcem, s mými předsudky, které mi brání mít v úctě mé bratry a sestry. Vyznávám ti své špatné postoje vůči nim a prosím tě o odpuštění.*
- Duchu svatý vyuč mne a dej růst laskavosti v mém životě.*
- Střež mé srdce, myšlení a ústa, abych mohl vidět, myslet a hovořit s lidmi s úctou a laskavým postojem. Abych tak mohl vidět a jednat i se sebou samým.*

6. TRPĚLIVOST

Ovocem Ducha je pak láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost, sebeovládání. (Galatským 5,22)

Bůh je láska a vlastností lásky je i to, že je trpělivá. Proto v nás Duch svatý nechává vyrůst i trpělivost. Bez trpělivosti bychom nemohli milovat lidi kolem sebe, bez trpělivosti bychom nemohli milovat ani sebe samotné. Tak jako je důkazem víry skutek víry, jedním z důkazů lásky k někomu je i trpělivost s ním. Veškeré ovoce, které by v nás doposud vyrostlo, ztrácí smysl, pokud bychom nebyli dostatečně trpěliví. Trpělivost je ovocem, které potřebujeme při růstu každého předchozího ovoce Ducha. Trpělivost je důležitá k tomu, abychom došli do cíle. Do Božího království. Skončit před cílem znamená nedojít a být netrpělivý. Nezískat cenu vítěze. Trpělivost přináší vítězství.

Je lepší konec jednání než jeho začátek. Trpělivost je lepší než povýšenost (Kazatel 7,8)

...abyste nezlenivěli, ale napodobovali ty, kteří jsou skrze víru a trpělivost dědici zaslíbení.“ (Židům 6,12)
Čím dál tím více jsem přemožený Boží trpělivostí se mnou samotným, ale i s námi, jeho dětmi. Když vidí, jak se k sobě chováme, jak přemýšlíme, jak zrazujeme, jak jsme netrpěliví, jak se odsuzujeme navzájem i sebe samotné. Kolik zlých věcí ještě

musíme odložit z našich životů. Bůh to vidí a trpělivě čeká, přestože se mnohokrát nenecháme poučit a děláme stejné chyby. Zachází s námi s trpělivostí, která nás má přivést do Božího království. A trpělivost našeho Pána považujte za záchranu...

(2 Petrova 3,15)

Naše trpělivost by měla vycházet z Ducha svatého. Měla by tedy být stejná jako Boží. Přesto není, je omezená. Naše „odtud-potud“ to přesně vystihuje. Přesto by v nás měla růst Boží trpělivost jako ovoce Ducha svatého. Jednou z věcí proč neroste je naše omezenost. Naše trpělivost je někdy omezena našimi financemi. Často je trpělivost spojena s neustálou finanční, materiální pomocí. Pokud vidím, že se prostředky tenčí, tenčí se i má trpělivost. Jindy je omezena naším časem. Být trpělivý často přináší časovou oběť. A čas je pro nás důležitý. Vše můžeme znovu získat, ale čas ne. Chceme vidět výsledek, dáváme si termín. Lidé nám dávají termín. Dalším omezením naší trpělivosti je tlak z okolí. To je názor našich blízkých, spolupracovníků, rodiny, církve. Dokonce to byli křesťané, kteří prosazovali zákon třikrát a dost. To znamenalo, že pokud bude někdo trestán potřetí, pak dostane doživotí. Pokud by Bůh použil stejné pravidlo na jejich hříšnost, pak ...?

Dalším důležitým omezením je únava. Z vlastní zkušenosti vím, že pokud jsem unavený, netrpělivost je jedním z prvních příznaků. Tím úplně prvním je moje nevlídnost. Když je člověk unavený, pak lehce

ztrácí trpělivost s druhými. Příčinou únavy může být i dlouhé čekání na změnu u lidí, situací apod. Tato únava pochází ze ztráty naděje na změnu. To přináší nepokoj, ztrátu radosti a může se přenést až v nenávist vůči dané osobě nebo situaci. Není jiná možnost než ponořit se do modliteb, chval a děkování Pánu. Před tím se člověk musí nechat oddělit od světa a lidí, trávit čas sám před Pánem. Naše trpělivost pochází z Ducha svatého. Jenom jím může být posilněna a obnovena. Jen jeho přítomnost v nás nám dává sílu být trpělivými.

Zkusme si pojmenovat naše omezení. Trpělivost jde nad tato omezení. Pokud omezení znám, pak s nimi mohu jednat. Má trpělivost může existovat i bez mých finančních prostředků i bez časového omezení, bez tlaku z okolí. Všechny tyto hranice si nastavujeme sami. Trpělivost nemá hranici, jinak přestává být trpělivostí. Díky Bohu, že jeho trpělivost nemá limit. Asi bych se nikdy nedostal do Božího království. Asi bych nikdy nedošel tam, kde jsem teď. Ovoce Boží trpělivosti ve mně přináší lidem naději, že to s nimi neskončím dříve, než se začnou projevovat změny. Díky trpělivosti mohu činit učedníky.

Vyzýváme vás bratří, napomínejte neukázněné, potěšujte malomyslné, ujímejte se slabých, mějte trpělivost se všemi. (1. Tesalonickým 5,14)

Díky trpělivosti se Boží láska v mém životě stává den za dnem skutečnější a plnější.

Díky, Duchu svatý, za to, že skrze tebe může ve mně růst trpělivost. Dávám ti prostor a nechci ho ničím omezit.

7. POKOJ

Ovocem Ducha je pak láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost, sebeovládání. (Galatským 5,22)

„Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám, ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a není bázlivé.“ (Jan 14,27)

Ježíš nám nezanechává nějaký světský klídek po práci, kdy s nohama na stole si dáváme kafe a sníme o všem možném i nemožném. Jeho pokoj přináší odpočínutí od strachu a obav. Jeho pokoj přináší jistotu. Jistotou je naše ospravedlnění: "Když jsme tedy byli ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem, skrze našeho Pána Ježíše Krista." (Římanům 5,1) Ospravedlnění od hříchu přináší pokoj. Dokud máme co schovávat, dokud skrýváme své hříchy, své zlé myšlenky jsme neustále pod tlakem, který přináší nepokoj. Potřebujeme se před Bohem otevřít a vynést všechno na jeho světlo. Všechno. Vyznat tyto skryté hříchy a nepravosti, požádat o odpuštění

a odvrátit se od nich. Odvrácení se od hříchů souvisí s růstem ovoce Ducha v nás. On nám ukazuje skryté pravdy o nás. Vynáší na povrch to, co se nám podařilo skrýt tak, že to zůstalo skryté i před námi samotnými. Pak je na nás, abychom se opět vrátili do jeho pokoje vyznáním a opuštěním těchto věcí. Duch svatý nás dostává do situací, které nám ukazují pravdu. Pokud pak jednáme, náš pokoj se stále více prohlubuje a sílí. Je trvalejší a trvalejší.

"Neboť chlapec se nám narodí, syn je nám dán, na jeho rameni spočinulo panství. Dal mu jméno Podivuhodný rádce, mocný Bůh, Věčný Otec, Kníže pokoje." (Izajáš 9,5)

Jedno ze jmen Ježíše Krista je Kníže pokoje. V něm se "spravedlnost a pokoj políbí" (Žalm 85). Kristus přináší pokoj všem, kteří ho přijmou jako svého Spasitele, kteří naslouchají jeho slovům a plní je. Od těch, kteří se však od něho odvracejí, se jeho pokoj také odvrací. "Nemyslete si, že jsem přišel uvést na zem pokoj, nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč." (Matouš 10,34).

„Do kteréhokoli domu vejdete, řekněte nejprve: Pokoj tomuto domu!. A bude-li tam syn pokoje (ten, který hledá pokoj), váš pokoj na něm spočine: ne-li navrátí se k vám." (Lukáš 10,5-6)

Naším úkolem je přinášet pokoj a žehnat pokojem, který máme skrze Ježíše Krista v sobě. Není na nás rozlišovat, kdo je ho hoden, kdo ne. Máme usilovat o to, abychom byli se všemi v pokoji, pokud je

to možné. Jestli to tak bude je na Pokoji samotném a na těch, kteří ho buď vyhledávají a touží po něm, nebo ne.

Pokud máme v sobě pokoj, můžeme chodit ve spravedlnosti a tuto spravedlnost také přinášet do situací. Pokoj vypůsobený našim ospravedlněním, naší jistotou, že jsme dědici Božího království, nám dává smělost a odvahu jednat spravedlivě. Tam, kde je pokoj, není strach. Pokud máme tento pokoj v sobě a roste v nás, pak jsme schopni pro Pána vstupovat a jednat v situacích, do kterých bychom nikdy pro strach nevstoupili a nejednali s nimi.

*Pokoj skutečně není posezení u čaje a dobré knihy, **ale je to pokoj ve vztahu s Bohem, který se pak přenáší skrze nás do situací, ve kterých se nacházíme, a na cesty, kterými chodíme. Je to také krok k duchovnímu boji ve jménu Ježíše Krista.***

- Předstupuj před Ježíše se vším, co ti Duch svatý ukazuje, že je hříchem v tvém životě. Vyznávej to a žádej o odpuštění. On je věrný a spravedlivý, odpouští ti a očišťuje tě od každé nepravosti. (Jan 1)*
- Odpust sám sobě. Když ti Bůh odpustil (a on ti odpustil), je hřích, když si ty sám nedokážeš odpustit. Nejsi přece víc než Bůh!*

- *Pros Ducha svatého, abys mohl prožít toto odpuštění a to, že jsi v Kristu spravedlivým. Potřebuješ to mít zjevené-prožité z Ducha.*
- *Jsme dědicové požehnání a máme žehnat lidem. Tedy i sobě. Žehnej nejen lidem, ale i svému duchu, duši, mysli a tělu Kristovým pokojem. Přináší to spravedlnost a pokoj do tvého života i těla.*

8. RADOST

Ovocem Ducha je pak láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost, sebeovládání. (Galatským 5,22)

"Radujte se v Pánu vždycky, znovu řeknu: radujte se!" (Filipským 4,4) To jsou slova apoštola Pavla. Máme se radovat. Radovat se v Pánu. Být v jeho radosti. Nejde o to, smát se za každou cenu a dělat, že se raduji, ale prožívat radost z Boží přítomnosti v našem životě.

Procházeli jsme, tak jako všichni z nás, různými životními situacemi. Tlaky ohledně nedostatku financí, úmrtími v rodině, zradou, otevřenou i skrytou nenávisť, zklamáním, duchovními útoky apod. Nebyly to příjemné situace a určitě ne takové,

že bychom se z nich mohli radovat. Přesto, když jsme šli před Pána, chválili ho, vzdávali mu slávu a díky, přicházely do našich životů pokoj a radost. Není možné popsat, jak radost přicházela, ale byla to radost, která procházela celou naší bytostí. Tím, že jsme vstoupili chválou, uctíváním a děkováním do Pánovy přítomnosti, vstoupili jsme také do jeho pokoje a jeho radosti.

Radost jako ovoce Ducha je právě tato radost. Radost našeho Pána. "Miloval jsi spravedlnost a nenáviděl nepravost, proto pomazal tě, Bože, Bůh tvůj olejem veselí nad tvé společníky." (Židům 1,9) Radost je v tom, co Kristus přináší: radostnou novinu pokorným, ovázání ran zlomeným v srdci, vyhlášení zajatcům propuštění a vězňům otevření žaláře, vyhlášení roku Hospodinovy přízně a dne pomsty našeho Boha: potěšení všech truchlících, zajištění čelenky místo popela, oleje veselí místo ducha malomyslnosti. (Izajáš 61) Toto by měl být zdroj naší veselosti, naší radosti. V Kristu jsme se stali Božími dětmi. Copak může být něco více? Není to důvod k radosti? Stali jsme se spolu s Kristem dědici Božího království, spolu s ním jsme usazeni na trůnu. Copak můžeme být smutní?

Ano můžeme a jsme, když se náš zrak přestane upínat k Ježíši, naší naději, ale začne bloudit po tomto světě a v tom, co tento svět nabízí. Když naději začneme hledat ve světských věcech.

"Netrapte se, protože radost z Hospodina (Hospodinova radost B21) bude vaší silou." (Nehemiáš 8,10)

Radost z Hospodina, radost z přítomnosti Krista a Ducha svatého v našich životech, radost z naší naděje v dědictví Hospodinových služebníků nám dodává sílu pro další dny. Sílu do nových těžkých situací, do nových tlaků a duchovních bojů. Duch svatý chce, aby naše radost stála na jeho přítomnosti, aby naše radost byla světlem pro lidi kolem a přitahovala, společně s pokojem ke Kristu. Nejsme to my, ale Duch svatý a jeho radost a pokoj, který to dělá. Je však na nás dát mu ve svých životech prostor, aby jeho ovoce mohlo růst a ovoce našeho já se menšit a mizet z našich životů. Často se nám stává, že nás Duch zaplavuje obrovskými vlnami radosti právě před těžkými situacemi, do kterých máme vstoupit.

Duchu svatý, prosím o to, aby mé já se mohlo menšit a naopak ty, Kriste, můj Pane, růst.

9. LÁSKA

Ovocem Ducha je pak láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost, sebeovládání. (Galatským 5,22)

O lásce je toho napsaného mnoho. Jak v Bibli, tak ve světské poezii a románech. O lásce bylo natočeno mnoho filmů, muzikálů a inscenací. Přesto je těžké vyjádřit lásku slovy. A jedním slovem je to úplně nemožné. Pokud nepoužiji slovo Bůh.

Většina z lidí si pod slovem láska představuje cit. Citové vyjádření vztahu. Každé vyjádření sebou však nese nějaký skutek. Bez něho by byl cit skrytý, nikdo by o něm nevěděl. Ani ten, komu je určený. Vlastně láska bez uskutečněního projevu není skutečnou láskou. Je pouze sněním. Snem.

Apoštol Pavel potřebuje na její vyjádření jednu celou kapitolu v Bibli (1. Korintským 13). Když ji budeme pozorně číst, zjistíme, že láska je souhrn mnoha různých projevů a vlastností. Skutečná Boží láska je souhrnem vlastností Ducha svatého. Tak, jak roste ovoce – tyto vlastnosti, projevy, a já bych řekl charakter Ducha svatého v nás, tak roste a naplňuje se Boží láska v nás.

Bůh je láska. Duch svatý, který nám byl darován, je láska v nás.

Co to znamená? Především to, že NEmusíme prosit neustále o více lásky, o větší lásku apod. Pokud jsme přijali Ducha svatého, pak máme v sobě i jeho lásku. Není žádná větší láska než tato.

Je to Kristova láska v nás. Máš, máme lásku Boží. To, co musíme, je nechat ji dorůstat do plnosti v nás. Dorůstat do plnosti znamená nechat růst ovoce Ducha svatého v nás. Souhrn všech jeho vlastností.

Čím více mu to dovolíme, tím více a rychleji v nás poroste a tím i láska v nás dojde naplnění. Čím "ostřejší" rysy ovoce, tím vášnivější vyjádření. Ovoce Ducha (charakter Boží) v nás roste jen tehdy, pokud se umenšuje naše JÁ. Čím méně já, tím více ON, který je láska. Tím se stáváme podobnějšími Ježíši, kterého má oslavit náš život a Duch svatý v nás a skrze nás.

Otče, děkuji ti za dar Ducha svatého.

NA ZÁVĚR:

Všichni voláme k Bohu. Jednou o lásku k druhým, jindy o lásku k nám. Prožíváme Boží přítomnost, jsme zahrnuti jeho láskou, jeho pokojem, přichází do našich životů jeho radost. Užíváme si takových chvil, svědčíme o nich. Je to však jen o nás a o Bohu. Je to tak trochu „sobecké“.

Bůh však chce, abychom mohli být jeho svědky a vyslanci tady na zemi. To můžeme jen tehdy, pokud budeme odrážet jeho podobu, jeho pokoj, jeho radost a jeho lásku. Na to nestačí jen se nechat zahrnovat Boží přítomností „shůry“. To musí vycházet z nás. Přítomnost Ducha svatého v nás nám to pomáhá uskutečnit, abychom se den ode dne více podobali Ježíši. Jeho práce s námi nás proměňuje a my můžeme skutečně začít žít to, o čem jsme předtím jen mluvili.

Ovoce Ducha svatého v nás je nejen Božím darem pro nás, ale také darem pro ostatní lidi kolem nás. Je to Boží jednání skrze nás s lidmi. Pro nás samotné by asi stačilo jen se nechat zahrnovat Boží přítomností, ale Bůh chce po nás více:

Ježíš přistoupil a promluvil k nim: „Byla mi dána veškerá pravomoc na nebi i na zemi. Jděte tedy a čiňte učedníky ze všech národů, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého a uče je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. Amen.

DARY DUCHA

DARY DUCHA

1 Timoteovi 4,4 Neboť všechno, co Bůh stvořil, je dobré a nemá se zavrhovat nic, co se přijímá s děkováním.

Když jsem poprvé četl dvanáctou kapitolu 1. Korintským, byl jsem nadšený z toho, co dal Bůh svým dětem. Při naslouchání vyučování z této kapitoly jsem byl přesvědčen, že křesťané jsou osoby, které mají obrovskou nadpřirozenou moc. Při pozdějším čtení příběhů Starého zákona jsem tam poznával osoby, které činily takové nadpřirozené skutky, které jsem u svých starších bratrů a sester v církvi nikdy neviděl. Začalo mne zajímat, proč tomu tak je. Byl jsem vyučován, že my budeme dělat větší skutky. Neviděl jsem je však.

Vím, že je dnes ještě mnoho věřících, kteří, pokud jde o duchovní dary, stále tápají v mlze. Jsou často rozhozeni z toho, jak jsou používány, vyzdvihovány (nebo spíše lidé, kteří je používají) a někdy i z ovoce, které sebou nese duševní/tělesné prosazování těchto „darů“ některými samozvanými proroky, apoštoly apod. Nicméně negativní zkušenosti by nám neměly bránit, abychom byli v nevědomosti ohledně duchovních darů a jejich používání (1. Korintským

12,1: Pokud jde o duchovní dary, bratří, nechtěl bych vás nechat v nevědomosti).

O DUCHOVNÍCH DARECH

Apoštol Pavel mluví o darech jako o působení Ducha svatého. Toto působení Ducha svatého skrze člověka není spojeno jen s novozákonními věřícími, ale můžeme ho pozorovat v průběhu celých lidských dějin. Za Šéta se začalo vzývat jméno Hospodin, Henoch byl tak blízko Bohu, že ho Bůh vzal stejně jako Eliáše. Praotcové Abrahám, Izák a Jákob byli proroky své doby, skrze ně Bůh činil divy (měli sny, zjevení, zázračně se jim množila stáda, prorokovali, měli právo se přimlouvat za národy). Mojžíš svou holí otvíral moře, uvolňoval vodu ze skály, vyhlašoval soudy nad Egyptem, prorokoval. Jozue svou poslušností viděl pád hradeb Jericha. Samson naplněn nadpřirozenou silou porážel nepřátele. David plný Ducha vítězil nad nepřáteli Izraele, byl autorem Žalmů, prorokem. Další a další Boží proroci své doby byli nástrojem Božím k působení Ducha svatého na zemi. Ježíš byl tím největším příkladem. Přečti si tyto příběhy lidí včetně velkých i malých proroků a přemýšlej o působení Ducha svatého na zemi skrze lidi ve starozákonní době. U většiny se zázraky, které skrze ně Duch svatý dělal, dají spočítat. O Ježíši je však napsané, že kdyby se měly

všechny skutky sepsat, nestačily by knihy té doby. O nás je napsáno, že my budeme dělat větší skutky než Ježíš, protože on šel k Otci do nebe. Tím Ježíš nemyslel větší kvalitou – mocí, protože on Jediný je dokonalý ve všem, ale spíše v počtu, protože on konal svou službu pouze tři roky. Potřebujeme si uvědomit fakt, „že žák není nad svého mistra“.

Bůh dává lidem různé dary. Již od stvoření. A nebere je zpět. Je však rozdíl mezi darem, který dostanu a mohu ho používat podle vlastní vůle a působením Ducha svatého, který působí tak, jak sám chce.

Například krásný hlas, intelligence, um rukou, tvořivost, řečnictví (výmluvnost),... . Ty všechny a mnohé jiné dary jsme dostali a můžeme s nimi nakládat podle své vůle. Můžeme je zdokonalovat cvičením, nebo nechat zakrnět, můžeme je používat pro peníze, slávu, pro kariéru, pro oslavu démonů a pekla. Pro radost a pomoc druhým, pro slávu Ježíše, nebo jen tak. Je to na nás. Máme je stále. Často se s nimi pyšníme. Ale ani ony nejsou naší zásluhou. Nekoupili jsme si je, ani jsme si je nestvořili. Prostě jsme je dostali darem od Boha. Možná jsme s nimi pracovali, trénovali jsme je, byli jsme pilní a tak jsme využili jejich působení na maximum, ale to, že jsme byli pilní, je jen z milosti Boží. Nepohrdejme druhými, nevyvyšujme se nad ty, kteří takovou milost neměli.

Duchovní dary, tedy působení Ducha svatého je však úplně něco jiného. Duchovní dary jsou v režii Ducha svatého a mají jasný cíl:

- 1. Oslavit Ježíše Krista.*
- 2. Demonstrovat moc Božího království
(ne nad lidmi, ale nad duchovními mocnostmi a panstvími).*
- 3. Společný prospěch, přípravu Božího lidu,
k budování Kristova těla.*

Ve starozákonní době byly projevy Ducha svatého demonstrovány skrze vyvolené jedince (starozákonní proroci, někteří králové, jednotlivci, které si Bůh k tomu vyvolil). Dnes, v době milosti, používá Duch svatý tyto dary a projevy skrze Boží lid - církev. Každý, kdo uvěřil a dal svůj život Ježíši, má právo se stát Božím dítětem a přijmout moc Ducha svatého, který se pak skrze něj projevuje. Někdo může říkat, „že dává duchovní dary“.

Cítíš se oprávněn mít některý z duchovních darů a proč?

V poslední době velmi silně vnímám rozdíl mezi těmi, kteří věří tomu, že Bůh je skrze Ducha svatého s nimi (vedle nich) a mezi těmi věřícími, kteří přijali moc Ducha svatého do svých životů. Je to, co říká Ježíš ve čtrnácté kapitole Jana:

*„Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání; a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky – Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť **s vámi zůstává a ve vás bude.**“*

Ten rozdíl je v tom, jestli s námi zůstává, nebo je v nás. Rozdíl v tom, jestli jsem přijal moc Ducha svatého do svého života, nebo jen věřím, že mi může pomáhat zvenčí. Bud' jen prosím a snažím se vidět, jak Bůh jedná někde vedle mne, nebo jsem přímo používán, nebo používám moc Ducha svatého, který je ve mně, aby se něco stalo, proměnilo, zastavilo, zlomilo, bylo svázáno nebo rozvázáno apod. Přijmout moc z výsosti je přijmout moc Ducha svatého k projevům skrze nás. Umožnit Duchu svatému vírou věřících projevovat se skrze ně jak on sám chce.

(Na konci vyučování o ovoci Ducha jsem hovořil o tom, že přijímáme Boží přítomnost, moc, lásku, pokoj, radost z vrchu a “užíváme si to”, necháme se jím pohltit, ale také máme v sobě přítomnost Ducha svatého, který postupně proměňuje zevnitř náš charakter, a to neprobíhá vždy tak, že se nám to líbí. Protože charakter se buduje skrze různé zkoušky.)

V obou případech se něco děje. Ježíš říká, že pokud o něco budeme prosit, v jeho Jménu, on to udělá a jinde je psáno, že když se na něčem sjednotíme, tak se to stane. Ano i takto můžeme vidět zázraky, dostat moudrou radu od Boha, vidět uzdravení a

Boží moc. Proto i v církvi, kde se nevyučuje o duchovních darech a křtu Duchem svatým, se děje mnoho uzdravení a jiných zázraků.

Nejde tu o spasení, jak mnozí učí: Nemluvíš-li jazyky, tedy nemáš Ducha a nemůžeš být spasen. Spasení jsme milostí z víry v Ježíše Krista. Ke Kristu nemůžeme přijít, pokud nám to není dáno od Otce. Jak je nám to dáno? Jedině skrze Ducha svatého. Pokud bychom podmiňovali spasení projevy Ducha svatého, pak bychom popřeli všechna tvrzení Ježíše Krista v Novém zákoně o tom, že kdo v něho věří, bude zachráněn. Spasení je z víry a nemůžeme je ničím podmiňovat. Jak by mohlo potom platit všemi křesťany známé a používané Jan 3,16? Jak mohu říci „Ježíš je Pán“, jen z Ducha svatého. Jakékoli podmiňování spasení je lidské myšlení, které zavírá lidem cestu ke spáse.

Přestože se modlíme s těmi, kteří uvěřili, aby jim byl dán Duch svatý, ne vždy vidíme projevy–dary Ducha svatého u těch, za které se modlíme. Časem můžeme pozorovat, že povyroste ovoce Ducha, ale projevy moci Ducha vidíme málokdy. Většinou se objeví během společné služby. Uvěřil a vyrostl jsem v církvi, kde na důkaz přijetí Ducha svatého musel člověk začít mluvit v jazycích. Časem jsem zjistil, že to u některých nebyl projev Ducha, ale duše, protože lidé za každou cenu chtěli mluvit v jazycích, aby tím

dokázali, že jsou pokřtěni v Duchu svatém. Jiní, když se na ně tlačilo, že musí začít mluvit, se cítili obviněni, že nejsou naplněni Duchem. Že nejsou hodni, dost dobří apod. Byli i ti, kteří přestali chodit do církve. Na druhou stranu musím říci, že je dobré mluvit duchovními jazyky. (Více při vyučování o jazycích.)

Dnes se již na to tak netlačí jako v době, kdy jsem uvěřil. Aspoň ne veřejně na společné platformě církví. Přesto vnímám, že to mnoho vedoucích z charismatických a letničních církví stále takto vnímá, i když již o tom nemluví nahlas.

Potřebujeme si uvědomit, co Pavel píše na začátku 12. kapitoly 1. Korintským:

- 1. jsou rozdíly v darech milosti (rozdílná obdarování), ale tentýž Duch,*
- 2. jsou rozdíly v službách (rozdílné služby), ale tentýž Pán,*
- 3. jsou rozdíly v působení, ale tentýž Bůh.*

Vidíme, že jde o tři věci. O dary, o služby, o působení. Někdy to nedokážeme rozlišit a smícháme vše dohromady pod názvem duchovní dary. Budeme se rozlišením více věnovat v dalších kapitolách.

Ted' bych rád, kdybychom si uvědomili jednu důležitou věc. Duch svatý se skrze nás projevuje

různými způsoby tak, jak sám chce. Dary, které dává, se mohou projevovat jinak u jednoho a jinak u druhého.

Uvedu příklad: někdo vždy svazuje mocnosti, vyhání demony, jiný vyznává svobodu ve jménu Ježíš a Boží slovo, někdo je puzen Duchem ke křiku, jiný k tichosti, někdo má zvláštní projevy (pláč, sténání, smích ...).

Někdo útočí a vykopává v moci Ducha duchovní dveře a boří hradby. Jiný čeká a vchází otevřenými dveřmi. Někdo má výklad formou obrazů, jiný jakoby doslovný překlad apod. Duch svatý používá své děti skrze velmi rozdílné projevy. Nemůžeme říci, že jen takto je to správné a takto již ne. Musíme se spíše naučit rozlišovat mezi projevem Ducha a projevem duše a těla. (Vyučování o slově poznání.)

Tuto úvodní část bych rád zakončil verši, které Pán Ježíš vyhlásil nad sebou:

„Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým vrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy.“

Není to podobné tomu, co nám říká Ježíš? Lukáš 24,49: „Hle, sesílám na vás, co slíbil můj Otec; zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.“

Zkusme i my ve vsí pokoře a úctě k Pánu vyhlásit nad sebou že : „Duch Hospodinův je nade mnou....“ Vždyť zde je všechno, co nám Ježíš říká, že máme dělat. Lukáš 4,18-19

II. Rozdělení a jejich působení

Když bych chtěl vyjádřit rozdíl mezi ovocem Ducha svatého a dary Ducha svatého, pak bych to nejjednodušeji řekl takto:

Ovoce Ducha svatého je budování charakteru Božího služebníka, dary Ducha svatého pak nadpřirozený nástroj ke službě daný služebníkovu přímo Bohem.

Obojí by však mělo růst zároveň, jinak se nástroj v ruce věřícího může stát nebezpečným jak lidem kolem tak pro církev a nepřináší slávu Bohu a Božímu království, ale spíše naopak (podobně jako auto v rukách člověka, který neumí řídit, vrtačka v ruce člověka, který je nešikovný, nebo řeznický nůž v ruce šíleného řezníka)

Proč potřebují Boží služebníci (a Bůh touží, aby jimi byli všichni) takové nadpřirozené nástroje? Jsou k tomu minimálně dva důvody:

- *aby bylo vidět, že jde o dílo Boží,*

- *nebojujeme proti tělu a krvi, ale proti duchovním mocnostem zla v ponebeských oblastech (Ef 6) – proto také potřebujeme mít k tomuto boji nadpřirozené-duchovní nástroje.*

Bůh rozdal svým dětem mnoho darů k užitku a k užívání, ale těchto devět, které jsou uvedené v 1. listě Korintským ve 12. kapitole, je skutečnou demonstrací Božího nadpřirozeného jednání a jsou evidentní u věřících, kteří přijali do svých životů moc Boží, jsou oblečení mocí z výsosti – křest Duchem svatým. (Lukáš 24, Skutky 1)

Již předtím na ně Ježíš vdechl svého Ducha (Jan20), teď se jedná o MOC – nadpřirozené Boží nástroje – moc z výsosti. Někdy se tyto dvě situace spojí a věřící je znovuzrozen (přijetí Ducha svatého, když uvěřil a vydal se Kristu) a zároveň je pokřtěn Duchem svatým (je oblečen mocí z výsosti). Jindy je to rozdělené a věřící může být oblečen mocí z výsosti po několika dnech, týdnech a dokonce letech po svém obrácení.

A někdy nikdy. (Skutky19)

Tento „křest“ může Bůh seslat sám od sebe na člověka, který se modlí, jindy skrze modlitbu a vkládání rukou jiných služebníků, jindy při evangelizaci a kázání Božího slova.... Bůh to dělá tak, jak sám chce.

Těchto darů ve 12. kapitole 1. Korintským je popsáno devět:

*Neboť jednomu je skrze Ducha dáváno **slovo moudrosti**, jinému podle téhož Ducha **slovo poznání**; dalšímu **víra** v témž Duchu, jinému **dary uzdravování** v témž Duchu; jinému **působení mocných činů**, jinému **prorocství**, jinému **rozlišování duchů**, dalšímu **druhy jazyků**, jinému pak **výklad jazyků**. Avšak to všechno působí jeden a týž Duch, který rozděluje každému jednotlivě, jak sám chce.*

Rozdělil jsem si je podle sebe do tří skupin. Během času jsem zjistil, že většinou jsou v těchto skupinách i věřícím rozdány. Tedy, pokud se projevuje jeden dar ze skupiny, Duch svatý dal i ostatní, které však nejsou tak zjevné a používané věřícím. (Pokud si to uvědomí, pak je může u sebe objevit a začít je také používat.)

Je to moje rozdělení a vychází pouze z praxe, kterou jsem během chození s Pánem zažil.

Rozdělení do skupin:

Slovo moudrosti, slovo poznání, rozlišování duchů,

(mají společné poznávání, vidění, skrze které může přijít řešení).

Víra, dary uzdravování, působení mocných činů,
(společným jmenovatelem je zde Boží moc, k uskutečnění zázraků).

Proroctví, jazyky, výklad jazyků.

(stahování okamžitého a živého Božího slova).

Toto rozdělení není pravidlem nebo zákonem. Duch svatý rozdává, jak sám chce. Do různých situací a služeb; podle toho, jak se mění služba věřícího, Bůh přidává další dary. Dary mohou být utlumeny změnou služby, ale nikdy nezaniknou a ani je Duch svatý nebere zpět.

Někdy děláme chybu, že některý z darů přestaneme používat, protože si myslíme, že je již nepotřebujeme, nebo v určité denominaci není zvykem duchovní dary používat.

Bůh nám nedá něco zbytečně. Pokud dává dar tak proto, abychom ho používali. My se jen potřebujeme naučit ho používat (rozlišit, kdy používám duchovní dar, nebo jednáám ze sebe), naučit se, kdy ho používat a jak. To se nenaučím, pokud ho nezačnu používat. Čím více ho používám, tím více se učím. (Nenaučím se pracovat se dřevem, pokud nechci vzít do ruky pilu, hoblík nebo dláto.)

SLOVO MOUDROSTI, SLOVO POZNÁNÍ A ROZPOZNÁNÍ DUCHŮ

Často moudrost vnímáme jako potřebu pro někoho, kdo vede církev, ale tak tomu není. Každý z nás potřebujeme moudrost pro svůj život. Dokonce také pro velmi praktické věci. Bůh rád dává moudrost těm, kteří o to požádají. Přečti si Exodus 31, zjistíš, že moudrost a rozumnost je potřeba i řemeslným a uměleckým dovednostem.

K čemu potřebujeme Boží moudrost:

- *k záchraně skrze víru (2. Timoteovi 3,15)*
- *k posilnění (Kazatel 7,19)*
- *proti protivníkům, v pronásledování (Lukáš 21,15, Skutky 6,10)*
- *k nabytí umu a zručnosti (Exodus 36,2)*
- *k vysvětlování duchovních věcí (1. Korintským 2,13)*
- *k vzájemnému vyučování a napomínání (Koloským 3,9)*
- *skrze církev se má ukázat vládám a autoritám v nebesích přerozmanitá Boží moudrost*

Jak rozeznám Boží moudrost a poznání od Boha od lidské moudrosti a lidského poznání? (Poznání a moudrost jdou většinou ruku v ruce, a to i v Písmu.)

- *Moudrost shůry je především čistá, potom pokojná, mírná, poddajná, plná milosrdenství a dobrého ovoce, nepochybující, bez přetvářky (Jakub 3,17).*
- *Vychází z Krista – Kristus Boží moc a Boží moudrost (1. Korintským 1,24).*
- *Vychází z Písma – Hospodinovo svědectví je spolehlivé, prostým lidem dává moudrost (Žalm 19,8).*
- *Duch svatý v tobě ti potvrdí, že se jedná o Boží moudrost (1. Korintským 2,11-16).*

Jak můžeme získat Boží moudrost a poznání?

- *Moudrost dává Hospodin a z jeho úst pochází poznání a rozumnost (Příslaví 2,6).*
- *Počátek moudrosti je bázeň před Hospodinem, poznání Svatého je rozumnost. (Příslaví 9,10).*
- *Nedostává-li se někomu z vás moudrosti, ať ji žádá od Boha, který dává všem štědře a nevyčítá, a bude mu dána (Jakub 1,5).*

Duch svatý dává jak, sám chce, ale také je napsáno, že máme usilovat o dary.

Moudrost a poznání, jak jsem již napsal, jde ruku v ruce. Pokud bych je nějak přirovnal k lidským poznáním, pak Boží poznání je Boží analýza situace, jak to Bůh vidí, kde jsme, jak věci děláme, jak to vypadá. Pohled na situaci a stav Božíma očima a moudrost Boží je jeho řešení, jeho posunutí apod.

Je to zjevení Boží o situaci a zjevení Boží, jak ji řešit.

Podobně je tomu i při rozlišení duchů. Potřebujeme prvně poznat základní věc:

Zda jde o věci z Ducha svatého, nebo je to jiný duch. Někdy se snažíme rozebírat konkrétně, o jakého ducha se jedná, ale to není podstatné. Podstatné je, jak máme s tímto duchem jednat (svázat, vykázat, zakázat vstup, vymítat....) Je to podobné jako u poznání a moudrosti.

Někdy nám Duch svatý dá zjevení, o jakého konkrétního ducha se jedná, ale pokud to nevíme, nic se neděje. Každý duch se musí podřídít autoritě jména Ježíš.

Asi by se o tom dala napsat celá kniha, ale konkrétně v tomto vyučování to není potřeba.

Přečti si Skutky 15 a všimni si jak/v čem zde fungovalo Boží poznání a Boží moudrost. Také rozpoznání duchů.

VÍRA, DARY UZDRAVOVÁNÍ, PŮSOBNÍ MOCNÝCH ČINŮ

V minulé lekci jsme mluvili o tom, že všichni potřebujeme moudrost od Boha, poznání a rozlišování duchů. Stejně tak všichni potřebujeme víru, můžeme a musíme se modlit za uzdravení jiných a také může každého z nás Duch svatý použít k působení mocných činů.

Některé z nás však obdarovává v těchto oblastech více a tito věřící pak těmito dary slouží v církvi, ale i mimo ni. Tito sourozenci slouží (by měli sloužit) těmito dary v církvi pravidelně. Přesto si Duch svatý „jednorázově“ používá, koho chce a jak chce. Podle toho, do jaké služby tě Bůh povolává, tě vyzbrojuje svými nástroji – duchovními dary. Duchovní dary, nebo spíše jejich působení skrze tebe, se může měnit právě podle toho, jak a kde sloužíš. Neznamená to, že dar, který jsi obdržel před několika lety, ti Bůh vezme, když budeš mít jinou službu a dá ti místo toho jiný. Ne, Bůh své dary nebere zpět. Jen ten nový budeš muset více používat a ten, který jsi již měl, ustoupí do pozadí, nebo se změní způsob jeho používání. To, že různí lidé mají různé dary, nás vede k tomu, abychom sloužili společně jako jedno tělo. Pokud jsme stále v duchovní pubertě – nevyzrálí, snažíme se sloužit sami, bez pomoci jiných. Příklad vzájemné

potřebnosti:

Dar proroctví: je vyřčené proroctví.

Dar poznání: má potvrzení zda je z Boha, nebo ne.

Dar moudrosti: ví, jak proroctví použít v životě církve.

V této části se budeme zabývat druhou skupinou. Pro tuto skupinu je společným jmenovatelem zjevení Boží moci. A také tyto dary se vzájemně prolínají tak, že někdy není možné dost dobře je rozlišit při tom, když jsou v „akci“ (podobně tomu je i u ostatních dvou skupin).

VÍRA – je to nadpřirozená víra Boží. Víra, kterou Bůh vkládá do člověka pro modlitbu víry (Jakub 5,15) Je to modlitba, která má obrovskou moc, protože nevychází z našich potřeb, z našich pocitů a tužeb, ale z Boha samotného. Nemusí se jednat jen o uzdravení, ale o modlitbu do různých situací a stavů. Nemusí jít jen o modlitbu, ale tato víra v nás působí, že můžeme mluvit o věcech, že se stanou, neochvějně jednat pod touto vírou. Není to víra, kterou používáme denně, i když bychom si to přáli. Sám jsem několikrát zažil působení takové víry. Stál jsem proti okolnostem, které říkaly: konec. Proti názoru sourozenců v církvi, kteří mi říkali: to je konec. Víra však říkala opak. Byla do mne vložena Bohem. Postavil jsem na ní veřejně svá prohlášení a jednání. Viděl jsem velké Boží vítězství. Nejde jen o

uzdravení nebo mocné skutky (i když tam se nejvíce projevuje), ale potřebujeme ji při některých projevech prorocství. Tato víra přináší naprostou jistotu naplnění toho, co zaslibuje. Nepřipouští žádnou pochybnost – mám pro to osobní pojmenování „přes to nejede vlak“.

Stává se celkem často při modlitbách za uzdravení, že člověk, za kterého se modlí, není uzdravený. Mnohokrát jsem pak od modlitebníků slyšel, jak tomu člověku říkají: „Máš malou víru. Musíš víc věřit“. Ale neřeknou mu, jak to má dotyčný člověk, udělat.

Všimněme si, že víra není ovocem Ducha svatého. Je to dar milosti! Každý máme jinou míru víry od Boha. Tím, že obviňujeme člověka z nedostatku víry, ho dostáváme pod tlak, který ho pak donutí tlačit víru vlastní silou. Věřit emočně. My všichni potřebujeme víru, která není z nás, která není produktem naší mysli a emocí. Nepotřebujeme víru nadšení ale víru, která je do nás vložena samotným Bohem.

**„... ale smýšlejte tak, abyste jednali rozumně, podle toho, jakou míru víry udělil každému Bůh.“
Římanům 12,3**

Nenuťme ostatní, aby věřili stejně jako my. Můžeme mít učedníky a dary milosti tak mohou „přeskočit“ – mohou z Ducha získat stejně jako my, nebo ještě ve větší míře než my, ale nemůžeme nikoho nutit, aby měl větší víru, než má a už vůbec mu nemůžeme vyčítat, že ji má menší než ostatní.

DARY UZDRAVOVÁNÍ

Vypadá to, že právě k těmto darům potřebujeme také dar víry. Není to tak úplně pravda, jak za chvíli zjistíme.

Rád bych, abychom si všimli slova dary. Je zde množné číslo. Tedy u uzdravování je možné mít více darů. Proč?

„....., ti všichni přišli, aby ho uslyšeli a aby byli uzdraveni ze svých nemocí. I ti, kteří byli trápeni od nečistých duchů, byli uzdravováni.“ Lukáš 9,18

„Svolal si dvanáct apoštolů a dal jim sílu a pravomoc nad všemi démony i k léčení nemocí. (Lukáš 9,1)... Vydali se na cestu a procházeli jednotlivé vesnice, hlásali evangelium a všude uzdravovali.“ (6)

V Písmu je pod uzdravením myšleno uzdravení celého člověka. Tedy nejen těla, ale i duše a ducha. Mezi dary sice nacházíme rozpoznání duchů, ale není tam již vymítání (svazování, vyhánění apod.) duchů. Proč? Protože to také patří k uzdravení člověka.

Jeho duše a ducha. Právě toto má pak často vliv na nemoc, kterou člověk trpí (například strach dokáže být příčinou mnoha nemocí – žaludečních potíží, bušení srdce, ale i kožních onemocnění a dalších mnohem horších nemocí)

Můžeme tedy dary uzdravení rozlišit na:

- 1. Uzdravování těla skutečných nemocí (virová a infekční onemocnění, horečka, nemoci vnitřních orgánů, bolest zubů apod.) Slýchávám, že všechny zdravotní potíže jsou od zlého. Za vším je nějaká duchovní moc a mocnost. My lidé máme problém, že přijímáme většinový názor (nebo momentálně „letící“ názor, aniž bychom nad ním přemýšleli). Nesouhlasím s tím, že všechny, protože je mnoho věcí, které jsou zaviněny, nebo jsou následky úrazů při sportu, neohrabanosti, havárií apod.) Jsou nemoci, které vznikly naší hloupostí – přeceňováním našich sil, přepracovaností, stresem, který jsme si zavinili tím, že se chceme zalíbit lidem apod. I slepý od narození byl připraven pro zjevení slávy Boží.*

Když Ježíš uzdravil Petrovu tchyni od horečky, nevyháněl žádné démony. Když se budeš modlit za zlomenou ruku, taky nebudeš svazovat mocnosti apod.

- 2. Vysvobozením člověka od duchovních mocností svázaností a závislostí. Jak jsem již napsal, mnoho nemocí je způsobeno tím, že je člověk svázán nebo obsazen nějakou duchovní mocností. Jedná se většinou o psychická a*

psychiatrická onemocnění. I ta mají často vliv na fyzické zdraví člověka.

Proč je důležité si uvědomit toto rozdělení? V prvním případě se můžeme modlit všichni, v druhém potřebujeme autoritu od Boha (dal jim moc a sílu nad všemi démony). Opět tady dochází ke spolupráci několika darů. Rozpoznání duchů a jednoho z darů uzdravení.

Rád bych se vrátil k víře. Dar uzdravování (fyzických nemocí) není až tak podmíněn naší vírou. Jde spíše o poslušnost začít se modlit, vkládat ruce apod. Ostatní dělá Bůh, ne my. Mnohokrát jsem se modlil za uzdravení, na které jsem neměl víru. Například přišli za mnou lidé i děti s bolestmi zubů a záněty dásní. Sám mám takové zkušenosti, že dnes nemám ani jeden svůj zub, proto jsem bral jejich prosby za uzdravení jejich zubů za Boží žert se mnou. Bylo tomu naopak. Všichni byli uzdraveni a okamžitě. I bez mé víry. Důležitá byla poslušnost. Důvěra v dar pak roste tím, jak služebník vidí, jak Bůh jedná. To, co vidí, (konkrétní druh uzdravení), mu dodává ujištění, že Bůh mu dal pravomoc – že se Bůh rozhodl dělat tyto skutky skrze něho. Tehdy jeho víra poroste. Ježíšovi učedníci viděli, co Ježíš dělal. Pak teprve jim dal pravomoc a oni šli a uzdravovali. I ty nejdřív potřebuješ vidět, co Ježíš

dělá skrze tebe, aby sis vzal pravomoc, kterou ti Bůh dal (doba učednictví).

Skutečně je to více o poslušnosti. Někteří říkají: „Budu se modlit, mám víru“ – a nic. Je to o Bohu. Při daru uzdravování potřebujeme vnímat, co chce dělat Bůh.

Jak poznám dar uzdravování v tom prvním případě? Prvním znakem je obrovský soucit s nemocným člověkem. Puzení k tomu se modlit za jeho uzdravení. Lidé jsou uzdraveni, když se za ně modlím.

Je rozdíl mít uzdravující shromáždění a modlit se v úzkém kruhu nebo jeden za jednoho. Projev tohoto daru se většinou liší ve shromáždění a v soukromí.

Na shromáždění může Duch svatý hovořit:

- kdo a jak je nemocný,*
- jaké nemoci chce Bůh v tom čase uzdravit,*
- může se stát, že ucítíš u sebe bolest v místech, které chce Bůh uzdravovat ve shromáždění nebo u některého jednotlivce,*
- můžeš vidět vnitřním zrakem obraz nemoci,*
- -dalšími různými způsoby jak ti Duch svatý dá,*

vždy je to však o tom, že dáš anonymní výzvu ohledně té, či oné nemoci, nebo bolesti a čekáš, až se člověk přihlásí a přijde. I když víš, o koho se jedná, nevoláš ho jménem, nejdeš k němu, je to na Duchu svatém, aby ho oslovil a on přišel nebo se ozval.

Samozřejmě, že pokud Duch svatý tě povede tak, abys za ním šel, pak musíš jít, ale jen ve velmi málo případech se jednalo o vyjmenování konkrétní osoby podle jména, aby přišla dopředu. Ve všech případech, které znám, to dělali služebníci, kteří toho člověka neznali. Bůh jim toto jméno dal poznat předtím, než na shromáždění přišli. Je to proto, aby bylo zjevné, že jde o Boží dílo.

Něco jiného je mimo shromáždění, v běžném životě sboru. Často tě povede Duch svatý do domu, ke konkrétnímu člověku a ty se budeš modlit za konkrétní uzdravení.

Vkládání rukou na nemocné – pokud se muž modlí za ženu, ať vkládá ruku pouze na její hlavu maximálně na ramena. Pokud vnímá, že má položit ruku na nemocné místo, ať povolá jinou sestru, která tam položí ruku a on pak teprve položí ruku na ruku sestry. Pokud se modlí sestra za bratra je to stejný postup. Pokud je potřeba se modlit za intimní věci, je dobré, aby se modlily sestry za sestry a bratři za bratry.

Jak se modlíme za uzdravení:

- můžeme se modlit v jazycích, (pokud nám Duch nezjeví, jak se modlit),*
- můžeme žehnat tělu i orgánům, které jsou nemocné, vzývat uzdravení ve Jménu Ježíš,*

- můžeme zlořečit nemoci a poručit jí, aby odešla,
- můžeme někdy chtít po nemocném, aby udělal nějaký úkon víry (dřep při bolestech páteře, chůzi při nemoci nohou apod.) Pozor, tady si musíme být jisti, že to má udělat, aby se nemoc ještě nezhoršila,
- jen žehnat,
- vkládat ruce na nemocné (ale nemusíme),
- jiným způsobem, kterým nás vede Duch svatý, nikdy to však není něco proti člověku a Písmu. Také nemusíme spěchat, počkejme na vedení Ducha svatého. Pokud nevíme, jak se modlit, tak jen žehnejme uzdravením ve Jménu Ježíš.

Vše by to mělo být pod vedením Ducha svatého. V žádném případě se nemodlíme nějakým způsobem proto, že se tak modlil nějaký známý služebník. Ani apoštolové neplivali na zem, aby si jako Ježíš udělali bahno, kterým potřel oči slepého.

V tom druhém případě je nutné, aby sloužili lidé, kteří skutečně získali autoritu od Boha – a nikdy by neměli sloužit sami, ale vždy s nějakým jiným bratrem, nebo sestrou. Je lepší ve skupině. Na rozdíl od nemocí, kdy nás Bůh pošle za nemocnými v případech svazování a vymítání musíme nejdříve

věci projednat s vedoucím sboru a staršími. Zde potřebujeme nejen moc, ale i rozpoznání duchů a moudrost jak jednat.

Přímo nezodpovědná jsou chvástavá slova typu: „Tak ho z něho hned vyženu“ nebo „vyženeme“ apod. Je to Boží moc, která to dělá.

Pamatujme na slova Písma v listě Judově: „Vždyť ani archanděl Michael, když se s Ďáblem přel o Mojžíšovo tělo, si nedovolil vynést potupný soud, nýbrž řekl: ‚Kéž tě napomene Pán.‘ Tito se však rouhají věcem, které neznají, a v těch, které jako nerozumná zvířata přirozeně znají, propadají zhoubě.“

Toto vyučování není o nemoci a zdraví, to je samostatná a jiná kapitola křesťanství.

Každý duchovní dar roste a čistí se do ryzosti poslušností.

PŮSOBENÍ MOCNÝCH ČINŮ

Tento dar je často spojen s dary uzdravování a také s darem prorockví, především u některých starozákonních proroků.

Nejvíce příkladů působení mocných činů vidíme ve Starém zákoně. I tam Duch svatý rozdával své dary Božím služebníkům.

V Nové smlouvě pak vidíme Ježíše, jak křísí mrtvé, utiňuje bouři, chodí po vodě, po jeho slově usychá říkovec, rozmnožuje jídlo. Ježíš nám říká: „ **Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které činím já, a bude činit ještě větší skutky než tyto, neboť já jdu k Otci.**“ Jan 14,12

Musíme si uvědomit, že nemůžeme činit větší věci, než dělal Ježíš. Učedník není nad svého mistra. Tedy budeme dělat ty, které dělal on, ale my máme více času, než on měl tady na zemi, a je nás více. Tím budeme dělat mnohem více jeho skutků, než udělal on sám na zemi. To znamená to větší skutky.

Na rozdíl od darů uzdravování musíme mít k uskutečnění těchto skutků víru od Boha.

Ježíš jim na to řekl: „Mějte víru Boží. Amen, pravím vám, že kdo by řekl této hoře: ‚Zvedni se a vrhni se do moře‘ a nezapochyboval by ve svém srdci, ale věřil by, že co říká, se děje, bude to mít.“

Ve spojení s darem proroctví jde o víru v moc Božího slova, které ten, kdo prorokuje, mluví.

Tento dar velmi v církvi chybí. Většinou se projevuje ve chvílích, kdy se před námi objevují hradby, které nám brání jít dál. Ať jsou to postoje lidí kolem nás, úřadů, počasí při akcích, finanční situace, ale také smrt, chybějící orgány v těle, dorůstání končetin, které nikdy nevyrostly, očí, které se nikdy nevyvinuly apod. Velké stvořitelské Boží činy. Skrze tento dar se dějí velké zvraty v životě církve i osobních životech lidí. Skrze něj je oslavena a zjevena velká Boží moc církvi a také skrze službu církve světu.

PROROCTVÍ, DRUHÝ JAZYKŮ, VÝKLAD JAZYKŮ

Tuto skupinu propojuje slovo Boží, které Duch svatý v daném okamžiku sděluje lidem skrze lidi, nebo do duchovních oblastí. Prorocké slovo je často spojeno s darem činění mocných skutků, kdy se skrze vyřčené slovo uvolňují situace a dějí věci. V této oblasti však současné proroctví pokulhává a soustředí se jen na oznamování, což je nesmírná škoda.

Jsem přesvědčen, že i dnes chce Duch svatý konat mocné činy právě ve spojení s prorockým slovem (ostatně všechny dary mohou být a často jsou různé propojeny).

PROROCTVÍ

Ke slovu proroctví se věřící staví velmi rozdílně a

samotné slovo v nich vyvolá různé představy a souvislosti. Lidem, kteří jsou zaměřeni více na Starý zákon, se mnohdy vybavuje se slovem proroctví spojení s Božími soudy nad lidmi, národy, Izraelity. Jiní si proroctví spojují s odhalením jejich budoucnosti, jejich cest apod. (Neřekl ti něco Pán pro mne?) Pak jsou také ti, kteří prorokování mají spojené se získáním autority a určité moci a vlivu v křesťanských kruzích. (Seslání ohně na vojáky, lidé, kteří na slovo apoštolů padají mrtví k zemi, nebo oslepnou apod.) Takových představ je mnohem více. Všechny tyto představy a asociace jsou vyvolávány **lidským** postojem ke slovu proroctví a všemu, co je s tímto slovem spojeno. Dokazují neznalost Pána, neznalost Boha. Toho, jaký Bůh je.

Říkáme podle Písma „Bůh je láska“, ale nejsme schopni tuto větu uchopit ve svém životě s Pánem. Proroctví je především důkaz a prokazování Otcovy lásky k člověku. Je to slovo Otce, který s láskou, trpělivostí, dobrotou promlouvá ke svým dětem, aby je mohl skrze Slovo proměnit, podepřít, napravit, uvolnit děje a procesy, skrze které nás vychovává a přivádí až k podobě svého Syna. Interpretace Božího slova bez uvědomění si této věci, není skutečným proroctvím. To platí jak o čtení z Bible, tak o prorockém slovu. Obojí může být bez moci zneužito, nebo může být plné života a Boží moci. Bud' se stane pouze frází, nebo životem. Nejde o přesnost slov, ale

Ducha Božího v nich. Bud' tam je, nebo není. Pokud slovo není motivováno Boží láskou, není v tom Bůh. Někdo se teď může pohoršit nad mým prohlášením, že nejde o přesnost slov, ale je to tak. Každý z nás stejně máme jinou představu o tom, co slova vyjadřují. Jak často si nerozumíme proto, že si každý představuje pod stejnou větou něco jiného. Proto je důležitější Duch, který dokáže ozřejmit, o co tu jde. Dokonce v jiném čase máme jiné poznání ze stejného slova, které jsme četli před rokem nebo před měsícem. Mimochodem, máme několik druhů překladů Písma, ale je to Duch, který dává význam a život obsahu, ať již je to ten nebo onen překlad.

Je pravda, že Boží slovo a často prorocké je jako dvojsečný meč a rozděluje pravdu od lži. To může vést často k rozdělení mezi věřícími, ale rozdělení není Božím cílem. Cílem je sjednocení a očištění jeho dětí pod mocí Ducha svatého.

Vždyť pravda je Kristus a v Kristu.

Jak funguje prorocství? Mnoha způsoby.

- *Jedním z nich je, že Bůh se dotkne člověka a začne skrze něho mluvit. Nemůžeme to ovlivnit a divíme se tomu, co říkáme. Jako bychom byli vedle a sami poslouchali to, co*

říkáme. Může to být formou mluveného nebo zpívaného slova.

- Jiný způsob je, že Bůh nám dá prostor uvidět věci, lidi, situace jeho očima. Najednou vidíme to, co vidí Bůh a jen to popíšeme. Někdy nám dá nahlédnout do toho, co s člověkem, se situací zamýšlí udělat. Může se stát, že místo slovního popisu to vyjádříme obrazem, tancem, písní. Není to však tak časté jako vyjádření slovem. Zde jsme ztotožněni s Božím pohledem.
- Další ze způsobů, jak funguje proroctví je, že Bůh skrze Ducha svatého s námi o tom hovoří. Předem říká to, co máme někomu, nebo někde říci, nebo napsat. Někdy s ním o tom mluvíme a můžeme se přitom za člověka nebo situaci u Otce přimlouvat, jindy je to jen formou oznámení toho, co Bůh chce dělat, co budou dělat lidé, co se bude odehrávat. Pak přichází chvíle, kdy se s člověkem nebo situací setkáme a začneme mluvit. Ne vždy jsou slova naprosto stejná, jako když s námi mluvil Bůh o tom, co máme tomu člověku říci, ale je v nich tentýž obsah a Duch. Někdy je slovo rozšířeno o další věci, protože situace postoupila dál, člověk se změnil k lepšímu nebo horšímu. Přestože Pán ví předem to, že přijde změna, většinou nám to předem neříká, aby nás to nezmátlo. Především u lidí a situací, které známe a jsme

v nich nějak zainteresováni. Také proto, že jsme jako lidé náchylní k rychlým soudům. Nemusíme mluvit jenom k lidem. Můžeme mluvit do dějů a do situací.

- *Také k nám může mluvit formou různých „obrazů“, které kolem sebe vidíme a které pak použije jako názorný příklad – tok řeky, vítr, bouři, stromy, nerosty, profese ... tyto obrazy zastupují konkrétní lidi, společenství, národy apod. Tedy v takovém případě jde většinou o slovo k lidem (národům), kteří mají něco společného s tím, k čemu nebo o čem Pán mluví. Může mluvit k někomu konkrétně a zároveň také k lidem, kteří mají stejný nebo podobný charakter, způsob života, nebo nějak jinak patří do této skupiny.*
- *Je mnoho dalších způsobů – sny, obrazy, vidění apod. Mimo první způsob je proroctví vždy spojené s osobou, skrze kterou je řečené, nebo jinak vyjádřené. Téměř vždy má tato osoba vliv na to, jak je obsah proroctví interpretován, předán těm, kterým patří. Předání proroctví může ovlivnit momentální nálada, starosti toho, kdo proroctví přináší, ale také jaký má vztah k tomu, ke komu je poslaný. Proto ten, koho tím Bůh pověřuje, je odpovědný za to, aby slova byla předaná se stejným postojem, jaký má Bůh. Tedy především s postojem lásky k člověku. Někdy*

je potřeba s předáním slova počkat, až si sám posel srovná vlastní city, duši, myšlení a podřídí je pod moc Ducha svatého.

Jsou dvě velké chyby, kterých se dopouštějí lidé s darem proroctví v době, kdy se teprve seznamují s tímto darem a dělají první krůčky (ale setkal jsem se s těmito dvěma chybami i u služebníků, kteří slouží již delší dobu). Jde o to, že ve sborech, kde lidé přichází dopředu pro modlitby, služebníci s tímto obdarováním se vždy snaží něco lidem říct, protože se to od nich očekává. Není to pravda. Pokud mi Pán nic neříká, mlčím. Nemusím za každou cenu říkat věci od Pána a přitom nic neslyšet. Většinou člověk pak vypotí nějakou člověčinu, podle toho, co ví nebo si myslí o člověku, který za ním přišel. Stačí však člověku požehnat. Musíme si uvědomit, že naše slova mají moc, i když nejsou od Pána. Mohou ovlivnit život člověka a dokonce mu přehodit výhybku mimo Boží cestu. Setkal jsem se s mnoha sourozenci, kterým někdo prorokoval, a oni se tohoto proroctví drželi, i když bylo zřejmé, že Bůh má pro ně úplně něco jiného. Do dnešního dne se z toho nevzpamatovali.

Druhá chyba je podobná. Za lidmi s darem proroctví chodí lidé s prosbou, aby se za ně modlili a něco pro ně od Pána přijali. Pán vkládá do srdcí svých dětí to, co potřebují. Není potřeba na požádání se snažit

stáhnout nějakou informaci. Naopak před Pánem je to něco špatného. Ve starozákonní době byli vidoucí, za kterými lidé chodili. Dnes však Pán seslal svému tělu Ducha svatého, skrze kterého každý věřící může mít osobní vztah s Bohem. Je lepší přivést lidi k tomu než být pro ně stahovačem informací z nebe. Ve většině případů stejně tito lidé neposlechnou nebo nakonec nepřijmou, co by jim Bůh takto předal. Proč? Protože, pokud jim Bůh chce něco říct, řekne jim to sám. Vloží jim to do srdce, do myšlenek. Jde jen o to, zda se to člověku líbí a zda chce poslechnout. Pokud ne, hledá nějaké potvrzení, které by mu dalo za pravdu a obchází lidi s prorockým obdarováním, jen proto, aby mu potvrdili jeho verzi. Samozřejmě, že všichni takoví nejsou, mnoho hledá potvrzení slova, které dostali, aby se ujistili, že je od Pána. Ani to však osobně nepovažují za úplně zdravou formu, protože Pán má své způsoby potvrzení. (Ale je to jen můj osobní názor a zkušenost, proto tento způsob nevylučuji.) Je mnoho lidí, kteří říkají, že nic neslyší, proto chodí za lidmi s tímto obdarováním. Právě těm je potřeba se věnovat a pomoci jim dojít do takového vztahu s Duchem svatým, aby byli schopni porozumět tomu, jak a v jaké formě k nim Pán mluví.

Na začátku jsem napsal, že prorocké slovo uvolňuje (spouští) děje, ovlivňuje situace. Proto je důležité, aby bylo vysloveno. Jsou věci, které Bůh dělá i bez

toho, aby byly vyřčeny nebo jinak oznámeny. Jsou však situace a procesy, které nikdy nenastanou, dokud k nim nebo o nich nevyneseme slovo od Pána. Je to odpovědnost toho, ke komu Pán mluví. Lidé s prorockým darem, se musí naučit, kdy takové slovo použít. Pokud promeškáme čas nebo z jakéhokoli důvodu neřekneme zjevené slovo, některé věci se nikdy nestanou. Pak, až to pochopíme, již není možné to učinit. „Řeka totiž teče dál a tam, kde stojíme, protéká již jiná voda.“

Existuje nějaká podmínka, abychom mohli prorokovat? Ne, neexistuje. Proroctví je od Pána. Pokud člověku tento dar dá Duch svatý, pak je to na něm. On dává, jak sám uzná za vhodné. Pokud jsme zjistili, že tento dar máme, nemusíme se ho bát. Pokud jsme před Pánem upřímní a přístupujeme k lidem a církvi s láskou Kristovou, pak se nemusíme bát chyb. Pokud jsme něco „zvorali“, pak je potřeba přijít upřímně za Pánem, aby to zachránil. On to udělá a naši chybu obrátí v požehnání. Musíme být upřímní k Pánu a plní lásky k těm, kterým sloužíme.

Na závěr je potřeba říci, že by bylo ideální, kdyby se vše dělo v prorockém duchu – kázání, vyučování, sdílení, pastorece apod. 1. Korintským 14,1. Ale neděje se to. Pán jistě ví, proč.

RŮZNÉ JAZYKY

Zde se jedná o duchovní jazyky. O řeč Ducha svatého (a on mluví nejen všemi lidskými jazyky, ale mnoha tisíci a tisíci duchovních jazyků). Několikrát jsem slyšel z řad tradičnějších církví, že jsou zde myšleny různé lidské jazyky. Někdo má větší či menší dar se naučit cizím jazykům. Ten dar mají jak věřící, tak nevěřící, proto to není duchovní dar. Něco jiného je, když služebník potřebuje mluvit nějakým jazykem, protože se nemůže domluvit s místními obyvateli a ze dne na den začne hovořit jejich jazykem. To však nepatří mezi duchovní jazyky, ale spíše mezi zázraky.

Vraťme se k duchovím jazykům. Písmo o nich říká, že skrze nás tímto způsobem mluví Duch svatý. Při jednom popisu jazyků jsem četl, že prorocství je slovo z nebe k lidem a jazyky jsou ze země do nebe. Myslím si, že je to jedna část skutečnosti. A to ve dvou případech:

- *Když jimi uctíváme a chválíme (zpěv, uctívání). Koloským 3,16 v tomto verši Pavel rozlišuje chválu na chvalozpěvy, oslavné písně a duchovní písně. Dnes vše považujeme za duchovní písně. Myslím, že i oslavné písně a chvalozpěvy, o kterých Pavel píše, jsou myšleny tak, že jsou pod vedením Ducha*

svatého, který oslavuje a velebí Krista, ale co jsou pak duchovní písně. Věřím, že je to právě zpěv Ducha svatého ústy člověka, ať již zpívané prorocky, nebo v duchovních jazycích a jejich výkladu. Je to však jen můj názor.

- *Když se za nás Duch svatý přimlouvá. Římanům 8,26*

Pokud není výklad, pak jsou to skutečně tajemství, která zná jen Bůh. V 1. Korintským v 14. kapitole nám Pavel odkrývá věci spojené s jazyky. Pokud nemám výklad, který nám oznámí Boží slova, pak jsou jazyky pro nás osobně. Budují nás. Tak jako Pavel toužím, aby všichni mluvili jazyky. Proč?

- *Když jimi mluvím – modlím se jazykem, je to Duch svatý, který se za mne přimlouvá k Otci ve věcech, které bych si nikdy nepřiznal, nebo nechtěl měnit, nebo ještě neunesl.*
- *Během doby, kdy se modlím v jazycích, Duch Boží něco v mém vnitřním člověku proměňuje. Modlitby v jazycích proměňují našeho ducha.*
- *Když nevím jak se mám za lidi modlit, začnu se modlit v jazycích, protože Duch svatý vždycky ví, jak a za co se modlit, často však pro naše dobro nechce, abychom věděli, za co to je. Někdy nám však při takových modlitbách vloží do srdce, za co nebo za koho se našimi ústy modlil.*

Tento dar, tak jako každý (mimo případu prorocství, kdy nás Bůh použije, aniž bychom na to měli vliv) má každý věřící ve své moci. Je na něm zda ho použije, nebo bude mlčet.

Dary dává Duch svatý, jak sám chce, a to se často stává výmluvou pro ty, kteří nemluví jazyky. Myslím si, že tento dar je pro každého, ale ne každý jej chce přijmout. Někdo má blok v mysli, že nemůže mluvit nesmysly, kterým nerozumí. Přitom je to dobrý základ k tomu, jak se naučit poslouchat Ducha svatého, aniž bychom museli rozebírat proč a nač to máme dělat. Mluvení jazyky, kterým nerozumíme, nám právě zde může pomoci.

Když se s některými sourozenci modlím, vnímám, jak v nich Duch svatý „bublá“ a chtěl by skrze jazyk ven z úst mého sourozence. On však má pusu na zámek a drží to uvnitř.

Pokud nezačnu mluvit, nemohu nechat tento dar se projevit. Nic nenadělám s tím, že právě projev tohoto daru je mluvení, z našeho pohledu nesrozumitelných slov.

Naopak chci také zdůraznit, že pokud nemluvím duchovním jazykem, není to známka toho, že nejsem pokřtěný Duchem svatým!!!!

VÝKLAD JAZYKŮ

Bošakara di našetola dina korena. Karese to na še ká. Lašeperó, non, nona buchta dí.

(Laskavost a milosrdenství Boží s vámi. Bůh vám dá vše nad vaše očekávání. Jak v milosti, tak v darech.)

Vidíte, není jen možné v jazycích mluvit, ale i psát. Je to však zbytečné, pokud není výklad. Věřím, že ve společenství, kde se hovoří v duchovních jazycích, jsou také dary výkladu. Jen jim není dán dostatečný prostor.

Jednou z velkých chyb pro zjištění daru výkladu jsou skupinové nebo celocírkevní hlasité modlitby v jazycích. V takovém množství jazyků poskládaných jeden přes druhého (každý máme odlišný jazyk, někdy více, někdy méně odlišný) je těžké se orientovat v tom, zda mám výklad. Je potřeba, aby se modlil jazykem jeden a pak čekal, zda od někoho přijde výklad. Někdy modlitebník dostane sám výklad. Pak další a tak postupně. Jinak nikdy v církvi nezjistíme, zda je zde dar výkladu. Podobně jako u prorocství je potřeba, aby se církev naučila rozlišovat, je-li to z Ducha, nebo z člověka. (Dar rozlišení duchů.)

Jsou různé způsoby výkladu, které jsem osobně zažil:

- *Doslovný překlad (podobně jako jsem napsal na začátku).*
- *Někdy je jazyk jako jeden dlouhý tón, jindy jak kulomet. V takových případech je výklad spíše popisem toho, co ti Duch dá během modliteb v jazycích prožít.*
- *Je to popis obrazu, který ti při modlitbách přichází.*
- *Další, které ještě neznám.*

Jak vykládat:

- *Vždy je to práce Ducha svatého v tom, kdo se modlí a zároveň v tom, kdo vykládá. Proto, pokud je to Boží, jsou pak tyto dva v souladu.*
- *U doslovného výkladu, to funguje stejně jako u běžného překladu. Věta je ukončena, začne výklad. Další věta ukončena, pokračuje výklad. Tady je důležité skutečně začít mluvit, i když vím jen první slovo. Potom začnou přicházet další věty.*
- *U ostatních projevů výkladu je potřeba počkat, až modlitebník skončí. Pokud jde o dlouhé modlitby, je potřeba si udělat i poznámku. Většinou však, pokud se předem modlíme v jazycích s tím, že očekávám výklad, nejsou modlitby tak dlouhé, aby je ten, který má výklad, zapomněl. (Duch dává soulad.)*

Vždy to je o poslušnosti a odvaze otevřít ústa!!!

Žádný učený nespádl z nebe a celý život se učíme a můžeme dělat chyby. Proto je tady společenství, aby dokázalo společně v lásce rozlišit, co je z Boha a co ne. Pokud budeme hned vše zavrhnout, pak církev ochudíme o velké Boží věci a ztratíme duchovní nástroje pro službu. Pokud budeme sice horliví pro duchovní dary, ale nebudeme chtít, aby někdo jiný posoudil, zda jsme se nezmýlili, nebo neodchýlili, pak dříve nebo později začneme být duchovně „mimo“ a naděláme více škod, než užitku.

To, co je z Boha, se nebojí rozsuzování.

SLUŽBA V CÍRKVI - SLUŽEBNOSTI

Bůh nedal svým dětem jen tyto duchovní dary, ale mnoho dalších. V Písmu jich na různých místech můžeme najít nejméně 25. Některé jsou součástí skupiny darů, které jsme probírali, některé stojí samostatně.

Je tu však jedna specifická skupina Božích darů pro církev a to služebnosti:

A on dal dary (B21), ustanovil za (SEP) jedny apoštoly, jiné proroky, některé evangelisty, jiné pastýře a učitele, aby připravili svaté k dílu služby, k vybudování těla Kristova, dokud nedospějeme všichni k jednotě víry a plného poznání Syna Božího, v dospělého muže, v míru postavy Kristovy plnosti, abychom již více nebyli jako děti, zmítáni vlnami a hnáni každým větrem učení v lidské nestálosti, v chytráctví k nastražené cestě bludu, nýbrž abychom byli pravdiví v lásce a rostli všemi způsoby v toho, který je hlavou, v Krista.

První, co si zde potřebujeme uvědomit je, že tyto služebnosti nejsou z lidí, ale ustanovuje a dává je jako dar Bůh lidem. Tedy ne lidé lidem, jak si často v církvi myslíme. Ale Bůh skrze lidi – autority ustanovuje služebnosti v církvi.

Co z toho vyplývá? Že si člověk, který se domnívá, že ho Bůh ustanovil do nějaké služebnosti, nemůže dovolit předstoupit před shromáždění a říct: „Mne zde Bůh ustanovil apoštolem, tak jsem od teď váš apoštol (prorok, evangelista, učitel, pastýř), a tak mne i respektujte jako apoštola (proroka, evangelistu, učitele, pastýře).

Ne, tak to nefunguje.

Jak můžeš být apoštolem, když jsi nezaložil žádný sbor, nevychoval žádné služebníky a služebnosti ve sboru, když neotvíráš nová místa pro zakládání sborů a šíření víry v Krista. Když nepřinášíš nová

zjevení církvi a nemáš v sobě potvrzení skrze moc Boží.

Když za tebou nikdo nejde a Bůh tě lidem nedal za autoritu.

Když tvůj charakter se nepodobá charakteru Krista.

Všechny dary a především dary služebnosti musí být přezkoušeny.

1. Musí být dlouhodobě zřejmé, že Bůh skrze tebe používá konkrétní dar:

a) lidé kolem tebe to vidí,

b) je to zjevené i autoritě nad tebou.

2. Musí být viditelné, že:

a) tvůj charakter je proměňovaný do podoby Krista tak, že tvůj dar se stává ryzím a jeho používání je skutečně darem pro budování druhých a církve a ne k boření,

b) ty sám se neprosazuješ, ale čekáš, až to učiní Bůh – není to tvůj dar, ale Boží,

c) jsi podřízený své autoritě v církvi,

d) i když Bůh používá tvůj dar, jsi ochotný ho podřídit pod potřeby a řád církve,

3. Teprve pak je možné tvůj dar veřejně přijmout církví.

Po křesťanském světě běhá mnoho obdarovaných Božích dětí, kteří své obdarování nechtěly nechat

přezkoušet a nechat projít ohněm. Své obdarování používají jako omluvu pro to, že se nechtějí podřizovat autoritám v církvi. Proto se jejich dary časem stanou ne k budování církve, ale k boření a působení rozbrojů.

Vše má probíhat v řádu. Pokud se mu nechci podřídit, nemohu sloužit.

I apoštolové mají osoby, kterým jsou vykazatelní svým životem, tak jako první apoštolové sobě navzájem (sněmy apod.). Pavel pak byl vykazatelný církvi v Antiochii, ze které vyšel na své první misijní cesty, a později apoštolům v Jeruzalémě.

Bez toho, abych byl vykazatelný církvi, se dary dříve, nebo později stanou planým stromem, který nese stále méně a méně dobrého ovoce.

Služebnosti, které Bůh dal jako dar pro církev, mají za cíl budovat společenství.

Neznamená to jenom učit, pokud jde o učitele, ale také rozeznat tento dar u jiných a těm se věnovat, aby bylo více učitelů.

Někdy, když je v církvi dar (služebnost) evangelisty, ostatní lidé si myslí, že evangelizace je jen na něm. To není celá pravda. Všichni máme nést evangelium. Evangelista nás má v tom povzbuzovat, ukázat různé možnosti evangelizace, organizovat je, být vzorem v evangelizaci, ale také má za cíl budovat další evangelisty.

To platí i pro další služebnosti, pro proroky a pastýře.

Někdy jsme v církvi rádi, že jsou tyto služebnosti, protože předpokládáme, že tito lidé budou všechno dělat. I to, co Bůh připravil pro nás. Musíme si uvědomit, že každý z nás může prorokovat a přitom nebýt prorokem, každý z nás se může s viditelným úspěchem modlit za uzdravení ..., protože to není z nás, ale z Ducha svatého. Pak Duch svatý někomu dá více milosti v konkrétní oblasti, ALE SPOLU S TÍM I VÍCE ODPOVĚDNOSTI.

Apoštol:

1. Jeden z předpokladů apoštolství bylo být po celou dobu Ježíšova pobytu na zemi v jeho týmu. Tuto podmínku již nikdo nemůže splnit. Neplatí však, že nejsou další apoštolové.

2. Apoštolství Pavlova typu. Pavel přinesl evangelium pohanům téměř po celém římském impériu. Založil mnoho sborů, vychoval a ustanovil mnoho služebníků, učedníků a následovníků. Jeho apoštolství (i když nechodil s Ježíšem) bylo potvrzováno divy a zázraky, uzdraveními a vysvobozením mnoha lidí z duchovního zajetí, které mělo vliv na jejich zdraví fyzické či duševní. Pavel je považován za apoštola pohanů. Apoštol Pavlova typu by měl mít všech pět služebností. Pavlovo

apoštolství bylo tak silné a viditelné, že ho přijímaly za apoštola také sbory, které nezaložil.

3. Apoštolství na základě dobrovolné podřízenosti. To je apoštolství, kdy některému z církevních vedoucích je dána Bohem moudrost a poznání o tom, jak vést církev nejen tam, kde vedoucí slouží, ale církve jako celku v některé zemi, oblasti apod. Tato moudrost a poznání jsou navíc podepřeny mocí a autoritou Ducha svatého a charakter takového služebníka je všemi vnímám jako charakter, který se nejvíce z nich podobá Kristu. Pokud je takový služebník ochotný umývat nohy jiným vedoucím církvi, může se stát, že se na něho budou obracet jako na autoritu a na toho, kdo má poznání. Pokud je to trvalé, stane se, že se takový služebník pro ostatní vedoucí (biskupy) stane jejich apoštolem. Dobrovolně se poddají pod jeho autoritu.

Takové apoštolství je naddenominační.

Nejsem si jistý, zda je v ČR nebo ve SR taková křesťanská osobnost, která by se mohla stát apoštolem pro ostatní.

Prorok:

Každý vedoucí církve by měl mít prorocký dar, ale především by měl mít vedle sebe proroka. Prorok nebývá dobrým vedoucím. Proto Bůh nepovolával za vedoucí Izraele proroky (až na výjimky), ale vůdce-

Mojžíš byl vůdce, i když prorokoval, Jozue. Soudce – až na prorokyni Deboru a Samuela to byli především vojevůdcové, kteří řešili spory a v případě napadení svolávali a sjednotili kmeny k obraně. Krále – vojevůdce Saul, David a lidi, kteří měli moudrost od samotného Boha – Šalamoun. Proroci stáli vedle nich, i když každý z nich nějak prorokoval.

Každý vedoucí to má těžké a potřebuje někoho, kdo mu řekne věci od Boha, i když nejsou příjemné, přinese od Pána povzbuzení ... a přitom mu bude oporou a nebude se dožadovat, aby vedoucí dělal to, co on řekl.

Takový „druh“ proroků je velmi vzácný.

Prorok není vedoucí, ale přináší poselství od Boha. Nemusí mu rozumět vůbec, nebo jen částečně, ale vedoucí by měl vědět, jak s takovým proroctvím naložit.

Proto je důležité, aby prorok ve sboru především vychovával nové proroky, učil, jak nakládat s tím, co Pán oznámí, jak z proroctví vytěsnit vlastní myšlenky a slova ...

Prorok určitě není vědmou pro sbor. Prorok nemá věšteckého ducha, aby za ním lidé chodili s tím, co je čeká. Také je hloupé chodit v době milosti za prorokem, aby stahoval pro někoho slovo. Bůh ti chce oznamovat věci. Spíše je potřeba po prorocích chtít, aby tě naučili naslouchat Duchu svatému.

Pokud ti chce něco Bůh oznámit skrze proroka, prorok sám za tebou přijde.

Evangelista:

je darem církvi v tom, že dokáže povzbudit lidi k osobní ale i pouliční evangelizaci. Sám je obdarován tím, že dokáže sdílet evangelium lidem mimo církve tak, že mu rozumí. Lidé jsou jím přitahováni. Často je jeho slovo provázeno zázraky a uzdravením jiných, vymítáním démonů apod.

V církvi organizuje evangelizace, buduje evangelizační týmy a vychovává evangelisty.

Pastýř:

je ten, který se stará o stádo. Pečuje o ně. Nemusí je evangelizovat, nemusí vyučovat, nemusí jim prorokovat, ale musí je znát a znát jejich potřeby, bolesti a zranění, jejich radosti. Jejich ztráty a jejich vítězství. Musí znát jejich život. Potěšovat je osobním, ale především Božím slovem, plakat s nimi, když pláčou.

Ježíš říká, že ovce zná hlas svého pastýře. Také lidé, o které je pastýřsky pečováno, poznají, kdo je jejich a kdo ne.

Péče spočívá v dlouhodobé duchovní podpoře a vedení věřících.

Jedním z omylů je, a to především v sociální oblasti, že pastor může pastýřsky vést nevěřící lidi. Ten omyl spočívá v tom, že pokud tato pastýřská péče má být úspěšná a má vést k bližšímu a kvalitnějšímu životu

s Bohem (což je cíl pastorage), pak člověk, kterému se pastoračně věnuji, musí věřit v Boha a Písmu.

Jinak to není pastýřská péče, ale osobní evangelizace. Pokud se člověk neobráť, pak je lepší znát a použít některý jiný nástroj duševní podpory.

Učitel:

je služebnost, která dokáže – na rozdíl od mnohých proroků – komunikovat Boží pravdy srozumitelně, jednoduše a přímo. Učitelem je pouze tehdy dokáže-li vyučit Boží lid, nestačí předat informace.

Dokáže nastavit přesné mantinely, ve kterých se má Boží lid pohybovat, a které se v jiných služebnostech můžou často rozšiřovat, nebo zužovat. Učitel dbá na to, aby zůstaly nepohnuty a byly všem rozeznatelné tím, že o nich srozumitelně vyučuje.

Dokáže věci pojmenovat, a tak dá možnost druhým, aby je uchopili a aby je mohli použít pro svůj život.

Učí Boží lid učit se.

Hledá učitelské obdarování a vychovává nové učitele.

Dá se předpokládat, že začínající sbor nebude mít všechny služebnosti, ale dříve nebo později by zdravý sbor měl všechny tyto služebnosti mít. Čím více roste, služebnosti se rozrůstají do vedení jednotlivých služeb.

Příklad:

Pastýř povede pastýřský tým, jehož každý člen se bude duchovně věnovat několika lidem ve sboru.

Učitel povede skupinu učitelů, kteří budou vyučovat děti, jiní dospělé, další mládež, další bezdomovce a opět další studenty...

Evangelista bude budovat evangelizační týmy.

Prorok bude mít místní prorockou skupinku.

Vedoucí (apoštolů bychom moc nenašli) bude mít stále u sebe učedníka.

To je ovšem ideální stav.

SLUŽBA SVĚTU

Matouš 28,18-20: Ježíš přistoupil a promluvil k nim: „Byla mi dána veškerá pravomoc na nebi i na zemi. Jděte tedy a čiňte učedníky ze všech národů, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého a uče je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. Amen.“

Když Ježíš pozoroval lidi kolem sebe, bylo mu jich líto. Mluvil o nich jako o ovcích bez pastýře. Když uviděl zástupy, byl nad nimi hluboce pohnut, protože byli utrápení a sklíčení jako ovce, které nemají pastýře. Tehdy řekl svým učedníkům: „Žeň je velká, dělníků je však málo. Proste tedy

***Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“
(Matouš 9,36-38)***

Tehdy prosil i za nás. Za nás dělníky na den žně. Každý bez rozdílu máme pracovat na tomto Ježíšově poli. Dal nám i jednoduchý popis toho, jak to máme dělat:

- 1. Jít mezi národy (tedy i ten náš – a nejen k němu).*
- 2. Činit učedníky (to je nejen hlásat evangelium, ale žít s lidmi, učit je žít tak, jak nás učí Kristus a být jim na blízku – mít s nimi vztah, mistr se stará o své učedníky).*
- 3. Křtít je ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého – tedy vést je až ke skutečnému rozhodnutí umřít (symbol ponoření se) sobě a světu a pak již žít jen pro Krista (symbol vynoření – vstát).*
- 4. Předat jim vše tak, aby to žili.*

Mnoho z nás může mít obavy z toho, že bude muset stát na ulici a všem hlásat evangelium. Pokud mezi ně patříš, pak tě chci ujistit, že tomu tak není, nemusíš se bát. Ne každý je tak obdarovaný. Mnoho zmůže ten, kdo buduje vztahy, a pak je přivede k tomu, kdo má dar evangelizace – tedy k tomu, kdo umí srozumitelně a mocně říct evangelium.

Možná neumíš tak dobře vyjádřit evangelium, ale umíš naslouchat, rozpoznat potřebu a poradit slovy

Písma. Nebo jen tak povzbudit a posilnit. Nebo jsi ten, kdo dokáže pomáhat těm, kteří slouží, aby se nemuseli starat o praktické věci. Možná patříš mezi ty, kdo umí nakládat s financemi, aby za ně ostatní mohli připravovat evangelizace...

Je toho hodně, co můžeš dělat, ale především se snažme poznat naše místo. Někdy potřebujeme uvidět potřebu a pak se nám otevrou oči pro to, kde nás Pán chce mít.

Jindy nás chce provést veškerou službou, abychom mohli vyjít k jiným národům a činit učedníky, ale také tě může chtít jen ve sborovém týmu jako modlitebníka.

Je toho hodně, kam tě Bůh může postavit, a neměli bychom ho omezovat naší představou. Spíše musíme naslouchat a být poslušní.

Kdybychom chtěli popsat všechny možnosti a již použité způsoby služby, asi by to bylo na několik knih a to není předmětem této knížky.

Potřebuješ však mít ten hlavní předpoklad: „Když uviděl zástupy, byl nad nimi hluboce pohnut,...“

Přeji ti, abys vše, co jsi dodnes objevil a naučil se, mohl předat mnoha svým učedníkům.

**S láskou Kristovou
Josef Knoflíček**

www.josefknoflicek.cz